

Lord

genaamd

De groote

Lister

Raffles

Onbekende.

No. 597

Het Turksche Tapijt

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J. V. K.

10 Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARZ**
20 **DUBEC ROSE**
30 **DUBEC ULTRA**
40 **DUBEC AROMATISE**
50 **DUBEC**

J. VAN KERCKHOE AMSTERDAM
Medaille d'Or **EXPOSITION UNIVERSELLE** Diplome d'honneur
le Haye 1892 de **S. M. L. K. M.** des Pays-Bas
Amsterdam 1893

NIEUWE SERIE.

HET TURKSCHES TAPIJT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een moeilijk besluit.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Lady Mabel Dennis zat in haar smaakvol gemeubileerd boudoir en keek, het hoofd in de hand geleund, met een treurigen trek op het gelaat naar de straat, terwijl er nu en dan een diepe zucht over haar lippen kwam.

Een sombere Novemberavond was over Londen neergedaald. De zon had den ganschen dag vergeefsche pogingen aangewend, om heen te dringen door den zwaren mist, die van uit zee zich over de stad had verspreid en die over de kale takken der boomen en struiken hing.

Het jonge meisje, dat in het zwart gekleed was ten teeken van rouw, was ontegenzeggelijk een schoonheid, het profiel van haar gelaat zuiver en hare trekken regelmatig, ofschoon de droefheid er haar stempel op gedrukt had.

Zij had een lang, smal gezicht, en een paar groote grijze oogen, waarin men thans duidelijk de sporen kon lezen van kommer en zorg. Het blonde haar was in een wrong bij elk-

ander genomen. Haar handen waren lang, smal en fijn.

Het vertrek lag als verloren in de avondschemering. De zwarte schaduwen van den naderenden nacht hulden het boudoir in een triest duister, waarin slechts nu en dan het wit van het gelaat en der handen schemerachtig te onderscheiden viel.

Hoe lang het meisje reeds zoo gezeten had, wist zij zelf niet.

Eindelijk stond zij op, ging naar de deur en drukte op den knop van een electriche bel; eenige seconden daarna trad een persoon het vertrek binnen, wiens gestalte in de heerschende schemering slecht te herkennen was.

Zonder iets te vragen draaide hij den electriche schakelaar om, waarna het vertrek in een rose licht gehuld werd.

Nu kon men bemerken, dat de man, die nog steeds bewegingloos bij de deur stond, een jonge Japansche boy was.

De lady keek hem een oogenblik peinzend aan en zei toen:

„Fu-Schimo, je moet zoo spoedig mogelijk een zeer belangrijken brief naar Mr. Algernon Jeffreys brengen.

Die heer is advocaat en notaris en woont Portsmouth street 460. Je moet den brief aan hem persoonlijk afgeven en op antwoord wachten.

Zorg er echter voor, dat je spoedig terug komt.

„Yes mylady”, zei de boy, terwijl hij zijn meesteres een eerbiedigen blik toewierp.

De jonge dame bemerkte dezen blik echter niet meer; zij had zich reeds omgedraaid en was naar haar schrijfbureautje gegaan.

Zij nam daarvoor plaats, haalde papier en couvert te voorschijn en schreef:

„Sir!

„Naar aanleiding van onze kennismaking eenigen tijd geleden en het gesprek, dat ik kort daarop de eer had met u te voeren, neem ik de vrijheid u thans nog eens te schrijven.

Ik heb u een voor mij zeer treurige tijding mede te deelen. Mijn vader, kapitein Jac. Dennis, die het bevel voerde over de stoomboot „Queen” is met zijn schip met man en muis vergaan nabij Taifun, aan de Chineesche kust, honderd en twintig mijlen ten noordoosten van Hongkong.

Het schip was zijn eigendom en niet verzekerd.

Ook de lading ging geheel verloren. Daar mijn moeder een half jaar na mijn geboorte overleed, ben ik wees.

Ik bezit verder niets dan eenige kostbare familiesieraden, bestaande uit safieren, brillanten en smaragden, waarover wij destijds spraken.

Buitendien bevindt zich onder de verzameling ook een zwarte diamant, van omstreeks 650 karaat. Het zijn alle losse steenen. De waarde dezer sieraden is voor ongeveer een jaar door den, u zeker wel bekenden, juwelier Robinson, op 60,000 pond sterling geschat.

Ik ben bereid om deze kleinoodiën voor een contant bedrag van 20,000 pond sterling te verkoopen, omdat ik mij in geldverlegenheid bevind en om redenen van gezondheid eenigen tijd naar Egypte wil gaan.

Ik bied u deze kleinoodiën te koop aan, omdat ik weet, daar u mij dit zelf verteld hebt, dat u een groot liefhebber zijt van

kostbare steenen en daarin uit louter liefhebberij vaak handel drijft.

Ik ontveins mij niet, dat het getaxeerde bedrag van 60,000 pond sterling op het oogenblik zeker voor de steenen niet te krijgen is, om welke reden ik dan ook gemeend heb u dit voorstel, wat, dunkt mij, voor u zeer aanneemlijk is, te moeten doen.

Ik verzeker u echter, dat genoemde som de allernaaste prijs is, waarvoor ik ze geven kan.

Indien u bereid zijt, dezen koop aan te gaan, dan verzoek ik u, mijn Japanschen bediende uw antwoord mede te geven.

Ik zou u dan reeds morgen de kleinoodiën, die de Bank van Engeland in bewaring heeft, toezenden en verzoek u om dan de 20,000 pond sterling gereed te leggen.

Ik zie uw gewaardeerd antwoord tegemoet en teeken na vriendelijke groeten:

MABEL DENNIS.”

De lady deed den brief in een couvert, verzegelde het, schreef er het adres van den advocaat op, gaf den brief aan den bediende, met het bevel zich zooveel mogelijk te haasten, en drukte hem vooral op het hart het antwoord onmiddellijk mede te brengen.

Zwijgend en met een lachje op het gelaat nam de boy den brief aan en stak dien met de woorden: „Yes, mylady!” in den zak van zijn blauw jasje, dat van tallooze vergulden knopen was voorzien.

Daarna verliet hij zwijgend het vertrek en trok de deur achter zich dicht.

Mabel Dennis bleef nog een oogenblik roerloos staan en keek naar de deur, waardoor de Japanner vertrokken was.

Maar toen zij de zich verwijderende schreden hoorde, ging zij naar een stoel, die naast de piano stond, terug.

Zij ging zitten, sloeg de handen voor de oogen en zuchtte diep.

Het duurde eenige minuten, voordat zij kracht genoeg vond om zich weer op te richten en de oogen met een kanten zakdoekje af te vegen.

Deze brief, waarin zij aan een vreemde het laatste aanbod wat haar nog aan haar overleden vader herinnerde, de sieraden, die zij nu genoodzaakt was te verkoopen om zich voor armoede te vrijwaren — wat had het schrijven van dien brief haar een onuitsprekelijke moeite gekost!

Zij had dagen lang met de gedachte rondgelopen om aan haar schrijfbureau te gaan zitten en aan Mr. Jeffreys te schrijven.

Zij had het steeds weer uitgesteld. Het kwam haar voor een verraad te zijn, dat zij aan de herinnering van haar overleden vader pleegde.

En nu moest het toch geschieden! Nu was de Japanner onderweg. Over een half uur zou de advocaat haar brief reeds in handen hebben en den inhoud lezen.

Hoe zou hij haar brief opnemen? Zij hoopte vurig, dat hij op haar aanbod zou irgaan. Zij had den advocaat eenige maanden geleden op een soirée van een harer bekenden getroffen en kennis met hem gemaakt. En zij was reeds spoedig op de hoogte van de eigenaardige liefhebberij van den rijken man, die de uiterlijke kenteekenen van zijn passie in den vorm van een aantal edelgesteenten op zijn lichaam droeg.

Zij was er van overtuigd, dat de advocaat, hoe hij overigens haar brief ook zou opnemen, er geen besef van had wat het voor haar zeggen wilde, afstand te doen van deze kostbaarheden.

Het laatste wat zij nog van haar overleden vader had!

Een treurig lachje verscheen op haar gelaat.

De laatste herinneringen aan haar overleden vader waren immers niet deze kleinoodiën, maar veeleer was dat Fu-Schimo, de jonge Japanner, dien haar vader van zijn voorlaatste reis had meegebracht en aan haar geschonken voor persoonlijke diensten.

Dat was anderhalf jaar geleden gebeurd en sedert dien tijd was de boy in haar huis.

Zij had zich zeer aan hem gehecht, zoozeer zelfs, dat het haar erg leed zou gedaan hebben, als de jonge man weer naar zijn vaderland terug was gaan verlangen en haar zou verlaten.

Maar hij scheen zich zeer goed in Londen te kunnen schikken.

Hij had zich de Engelsche taal zóó eigen gemaakt, dat hij haar evengoed sprak als een der bewoners van White Chapel of Battersea.

Mabel Dennis moest dikwijls lachen, wanneer haar jonge bediende met uitdrukkingen bij haar kwam, die hij in een der achterbuurten had opgedaan.

In een der achterbuurten!

Als zij daaraan dacht, dan fronste zij onwillekeurig haar wenkbrauwen.

Zijn verlangen naar de achterbuurten was de zwakste zijde van Fu-Schimo.

Bij dag was hij de beste en trouwste dienaar die er te vinden was.

Maar des avonds, wanneer zij hem voor den nacht van verdere diensten ontslagen had! —

dan verdween hij spoorloos, om zeer laat, of, beter gezegd, zeer vroeg in den ochtend terug te komen. En van anderen had zij gehoord, dat hij de nachten gebruikte om in de donkerste hoeken van Londen rond te zwerven.

Aan slechte oogmerken dacht zijn meesteres wel is waar niet. Het scheen haar meer een gevolg te zijn van zijn groote begeerte om alles te weten, en om het nachtelijk leven van de Theemsstad van nabij te leeren kennen.

Lady Mabel had haar Japanner daarover reeds meermalen onderhouden. Vooral had zij dat gedaan in den eersten tijd toen hij bij haar was.

Maar spoedig had zij alle pogingen opgegeven, daar zij zag dat het toch tevergeefs was.

Waarom zou zij hem ook dit genoeg onthouden? De jonge man was zoo trouw en eerlijk als maar iemand zijn kon.

.....

Intusschen was de boy bij den advocaat en notaris aangekomen.

Mr. Algernon Jeffreys bevond zich juist in zijn bureau; dit was een uitzondering, want het gebeurde slechts hoogst zelden, dat men hem bij een eerste bezoek thuis trof. Gewoonlijk was dit eerst na eenige keeren het geval en booze tongen fluisterden, dat hij eerst de noodige inlichtingen inwon over zijn bezoeker, alvorens dien bij hem toe te laten.

Hoe dit ook zij, het toeval wilde, dat de advocaat thuis was.

Hij las den brief door, dien de Japanner hem, zonder een woord te zeggen, overhandigde.

Jeffreys had den kapitein, waarmede hij meermalen in relatie was geweest, zeer goed gekend.

Weliswaar had de advocaat op den rondborstigen zeeman geen al te goeden indruk gemaakt, maar daar dit alleen op uiterlijkheden sloeg en de kapitein nimmer iets ten nadeele van den advocaat had gehoord, had kapitein Dennis geen aanleiding gevonden, om zijn dochter voor den man die de Engelsche wet op zijn duimpje kende en precies wist hoe ver hij gaan kon, te waarschuwen.

De advocaat was dan ook spoedig te weten gekomen, dat er in het bezit van de familie Dennis kostbaarheden waren, welke een zekere vermaardheid genoten, een internationale reputatie en de advocaat had niet gerust, vóór hij de fraaie verzameling steenen had gezien. Hij had ze onmiddellijk op minstens 80,000 pond sterling geschat en er was een vurige begeerte naar deze kostbare steenen in hem op

gekomen, ofschoon hij meende, dat hij deze wel nimmer in het bezit zou krijgen.

En nu bood de dochter van den ouden Dennis deze kleinoodiën te koop aan!

En wat de 20,000 pond sterling betrof — op het gelaat van den notaris vertoonde zich een ironisch lachje.

Hij keek den jongen Japanner, die bescheiden bij de deur was blijven staan, uitvorschend aan, alsof hij wilde zien of er eenig wantrouwen op diens gelaat te lezen was.

Maar Fu-Schimo keek hem kalm en glimlachend aan.

Gerustgesteld ging de advocaat weer aan zijn schrijftafel zitten en schreef tot antwoord aan de lady, dat hij bereid was de kleinoodiën voor den genoemden prijs van haar te koopen en dat het geld den volgenden namiddag om vijf uur in zijn kantoor gereed zou liggen.

Het was weliswaar een slechte tijd en het zou hem eenige moeite kosten de benoodigde gelden er voor bij elkaar te krijgen, maar hij hoopte dat Miss Mabel er van overtuigd zou zijn, dat hij, Jeffreys, haar een dienst wilde bewijzen en haar uit de tegenwoordige geldelijke verlegenheid helpen.

Hij verzocht, om den Japanschen boy den volgenden dag met de kleinoodiën bij hem te sturen, en tegelijkertijd een door de lady onderteekende verklaring er bij te voegen, dat hij — Jeffreys — de kleinoodiën eerlijk verkregen, en dat Lady Mabel Dennis het geld goed en wel ontvangen had.

De 20,000 pond sterling zou hij dan den bediende, tegen overhandiging van de kleinoodiën, ter hand stellen, waarmede de zaak tot wederzijdsch genoeg afgeloopen zou zijn.

Hij gaf den Japanner dezen brief en de jongen ging er zoo spoedig mogelijk mede huiswaarts, omdat hij zijn jonge meesteres geen oogenblik langer wilde laten wachten dan noodig was.

Toen de advocaat een uur later zijn bureau verliet, wreef hij zich, vergenoegd over de goede transactie, die hij morgen zou doen, de handen.

De kleinoodiën van de familie Dennis! —

Dat was de belooning voor de relaties, die hij met den ouden zeeman had aangeknoopt.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een gemeene streek.

Miss Mabel Dennis had het antwoord van den advocaat gelezen. Zijn verlengen om een schriftelijk bewijs van verkoop bij de kleinoodiën te voegen, vond zij eenigszins vreemd en stuitte haar een weinig tegen de borst. Zij meende daarin iets van wantrouwen te moeten zien en aanvankelijk verzette haar oude trotsch zich er tegen aan het verzoek van Jef-

freys gehoor te geven. Maar bij eenig nadenken veranderde zij van gevoelen. Zij had het geld noodig en meende daarom haar gevoel niet te veel te moeten laten spreken.

Bovendien, daar zij onbedreven was in handelszaken, dacht zij bij zichzelf, dat de advocaat wel reden zou hebben om bij dergelijke handelingen in alle opzichten secuur te zijn.

Ten slotte was zij ook heel blijde, dat de zaak zoo glad van stapel liep.

Zij gaf daarom den volgenden namiddag aan haar bediende de kostbare kleinoodiën en de vereischte verklaring en zei:

„Fu-Schimo, breng dit pakket aan advocaat Jeffreys, bij wien je gisteren geweest bent.

„Je ontvangt daarvoor een groote som gelds, waarvan voortaan mijn geheele bestaan afhangt.

„Pas dus goed op het geld, opdat je het niet verliest of dat het je niet wordt ontstolen, want dan zou ik geheel zonder middelen van bestaan zijn.

„Ik schenk je, zooals je wel begrijpen kunt, een groot vertrouwen en reken op je eerlijkheid.

„Ik ken je genoeg, om te weten dat je geen misbruik zult maken van dit vertrouwen.”

De jonge Japanner keek haar oprecht aan en zei, terwijl hij zich vooroverboog om haar de handen te kussen:

„Wel, mylady, u kunt u op mij verlaten. Binnen een uur breng ik u het geld, of de goden van mijn vaderland mogen mij verderven!”

Miss Mabel knikte hem vriendelijk toe en zei, terwijl zij met haar zachte hand over zijn glanzend zwart haar streek:

„Fu-Schimo, ik geloof je!”

Daarna ging zij op een stoel bij het venster zitten en nam een boek ter hand om wat te lezen.

Geheel gerust was zij echter niet. Niet zoozeer, omdat zij haar Japanschen bediende niet vertrouwde, want in dat geval was zij zeker zelf gegaan, om het geld in ontvangst te nemen, maar uit een voorgevoel, dat haar onbestemd waarschuwde tegen een dreigend gevaar.

Daar zij echter een meisje was met moderne begrippen, wilde zij niet toegeven aan deze dwaze meisjesgril, zooals zij dat voorgevoel in haar gedachten noemde en besloot de zaak door te zetten, zooals zij van plan was geweest.

Toch zou het nog te bezien zijn geweest, dat zij aldus had gehandeld, wanneer zij niet het bezoek te wachten had van een oude vriendin, die op haar doorreis van Schotland naar België even in Londen was afgestapt om haar vriendin te begroeten, daar zij deze zeker in geen drie jaren had gezien en de eerste jaren ook niet zou terugzien.

Zij wilde het meisje niet teleurstellen en besloot daarom thuis te blijven en haar Ja-

pannertje met de gewichtige boodschap te belasten.

De Japanner had het kistje met de kostbaarheden in den binnenzak van zijn jas gestoken en die tot boven dichtgeknoopt, voordat hij er mee op weg ging.

Hij verheugde er zich reeds over, dat het voor zijn meesteres een groote voldoening zou zijn, als hij haar het geld bracht.

Gedurende den tijd, dat hij in het huis van de familie Dennis verkeerd had, was hij zóó van alles op de hoogte gekomen, dat hij wel begrijpen kon hoeveel belang het jonge meisje er in stelde, dat hij zijn opdracht goed zou vervullen.

„Is mr. Jeffreys aanwezig?” vroeg hij aan een bejaard man, die in het bediendenkantoor van den advocaat zat en vlijtig met schrijfwerk bezig was.

De man keek op en wees naar de deur, die naar het particuliere bureau van den advocaat leidde.

„Wel, boy,” zei hij, terwijl hij den Japanner met zijn onrustig flikkerende oogen aankeek, „Mr. Jeffreys verwacht je reeds, ga maar naar binnen.”

Toen de Japanner hieraan voldeed en in het bureau kwam, stond de advocaat op en vroeg:

„Wel, gele satan, heb je het pakje meegebracht?”

„Yes, sir,” antwoordde de ander, die deed alsof hij het scheldwoord niet hoorde; hij maakte zijn mantel los en haalde het kistje te voorschijn, dat hij aan den advocaat overhandigde met de woorden:

„Wees zoo goed, mij het geld dadelijk te geven, Sir. Mijn meesteres zit thuis en wacht er op en ik heb haar beloofd dat ik dadelijk terug zou komen.”

Jeffreys begon te lachen; het was een schorre, droge lach. Toen ging hij naar het venster, opende het pakket en toen hij het opende stond hij een oogenblik getroffen.

Weliswaar had hij de steenen reeds één keer gezien, maar dat was slechts zeer vluchtig geweest. Thans had hij ze in de handen en kon hij ze bij daglicht en van heel dichtbij, op zijn gemak beschouwen.

Het was schoon, het was ongelooflijk prachtig!

Alles schitterde als de kleuren van een regenboog en van de smaragden, saffieren en brillanten schoten stralen uit, nog helderder dan dauwdroppels.

Een der steenen was alleen meer dan 15,000

pond waard; zoiets moois had Jeffreys nog nooit gezien en in den loop der jaren had hij toch genoeg kostbare steenen in handen gehad.

„Wel, sir,” sprak Fu-Schimo, „hier is ook nog een brief, dien de lady mij voor u heeft medegegeven.”

Het was de verklaring, die de advocaat in zijn bewondering van de kostbare steenen een oogenblik vergeten had.

Maar thans werd hij daaraan weer herinnerd en met een haastige beweging trok hij den boy den brief uit de hand, opende dien en las wat miss Mabel Dennis geschreven en onderteekend had, en welke verklaring hij noodig had, om zich veilig te gevoelen in het bezit der juweelen.

Er kwam weder een spottende lach op zijn gelaat, toen hij het kistje en de verklaring in het binnenste vak van zijn schrijfbureau opborg en den sleutel bij zich stak.

Met zijn handen op het schrijfbureau gesteund, stond hij eenige minuten in gedachten verdiept, alsof hij alle kansen berekende, die de eerstvolgende oogenblikken hem brengen konden.

Daarna hief hij plotseling het hoofd op en terwijl hij den Japanner scherp in het gelaat keek, zei hij:

„Wat wil je nog meer, boy? Je zending is afgeloopen, je kunt nu gaan.

„Of verlang je nog iets van mij?”

De Japanner was een stap nader gekomen. Hij zette een verbaasd gezicht en knikte toestemmend met het hoofd.

„Wel, sir, de hoofdzaak ontbreekt nog,” zei hij. „Ik wacht op het geld.”

„Op welk geld?” vroeg de notaris op barschen toon.

Fu-Schimo keek hem verbijsterd aan.

„Wel, sir, op het geld dat ik aan mijn lady brengen moet.”

„Wat?!” riep Jeffreys plotseling uit, sprong op den Japanner toe en greep hem bij de keel.

„Wat spreek je nog van geld? Ik heb je toch gisteren het bedrag meegegeven? Wat heb jij, deugniet, daarmee gedaan? Denk je, dat je mij hier voor den gek kunt houden?”

De Japanner was zoo verbluft, dat hij niet wist wat hij moest beginnen. Hij kon niet begripen, hoe de notaris durfde beweren dat hij hem reeds gisteren het geld had gegeven!

Hij deed wanhopige pogingen om de hand van Jeffreys, die zijn keel vastsnoerde, los te maken.

Maar de notaris liet hem niet weer los; hij overlaadde hem met een vloed van scheld-

woorden, die den armen jongen zóó in de war brachten, dat hij niet in staat was zich deze raadselachtige zaak duidelijk voor te stellen.

De beide mannen, de gele en de witte, stredden als twee verbitterde vijanden.

Zij worstelden zonder eenig geluid te geven; slechts hun oogen ontmoetten elkaar.

Met een plotseligen ruk en een Jiu-jitsu-greep maakte de Japanees zich los en slingerde den advocaat tegen het schrijfbureau aan; terzelfder tijd keek hij om zich heen, alsof hij een wapen zocht.

Jeffreys was met zijn volle lichaamszwaarte tegen de punt van zijn schrijfbureau terecht gekomen, waardoor hij het evenwicht verloor en op den grond tuimelde, waar hij eenige oogenblikker, verdoofd door den onverwachten val, bleef liggen.

De krachtige greep van den Japanner had hem zóó verrast, dat hij zich eerst goed bedenken moest, voordat het hem duidelijk werd wat er gebeurd was.

Maar het volgende oogenblik sprong hij op den Japanner toe, sloeg hem met zijn groote, beenige handen in het gezicht, trok de deur open en riep:

„Mr. Smithson, loop zoo vlug als je kunt naar de politie en breng een agent mee!”

Smithson stond op, ging naar het privé-kantoor en keek met een verwonderden blik dan eens naar den advocaat en dan weer naar den Japanner.

„Wat is hier toch gebeurd, sir?” vroeg hij met zijn onaangename kraakstem.

„Wat hier gebeurd is?” riep Jeffreys, bleek van woede.

„Die kerel, die gele hond van een Japanner, is brutaal genoeg om te beweren, dat hij de 20,000 pond sterling, die ik hem gisteren overhandigd heb, niet ontvangen heeft!”

„Bederk eens, mr. Smithson, je bent er toch zelf bij geweest, toen ik hem het geld in bankbiljetten van 1000 pond heb gegeven, om dat bedrag over te brengen aan zijn meesteres, miss Mabel Dennis, ter betaling van de juweelen.

„Heb je dat gezien of niet, mr. Smithson?”

„Zeker, sir Jeffreys,” antwoordde de man met een grijns, „hier, in dit vertrek is het gebeurd. Als het noodig mocht zijn, dan wil ik dat onder eede verklaren. Ik kan zweren, dat u het geld aan dien bengel betaald hebt.”

Nu kwamen eenige cliënten, die den advocaat spreken wilden en in een aangrenzend vertrek gewacht hadden, nieuwsgierig aanloopen, om het verdere verloop van deze zaak aan te zien.

Het waren vijf of zes heeren en zonder uitzondering trokken zij partij voor den advocaat, die door geheel Londen heen een algemeene bekendheid genoot.

Een van hen, een bejaarde lord, die de uniform van overste van het regiment lanciers droeg, ging naar den Japanner toe, keek hem scherp aan en zei:

„Als jij, geel canaille, het geld hebt verduisterd, dan kun je er op voorbereid zijn, dat je een paar jaar tuchthuisstraf krijgt.”

De Japanner keek hulpeloos van den een naar den ander. Hij begon over zijn geheele lichaam te beven. Het was, alsof hij droomde; hij wist niet, of hetgeen er was voorgevallen, waarheid of fantasie was.

„Ik heb het geld niet ontvangen! Ik heb het geld *niet* ontvangen!” verzekerde hij steeds weer.

„Ik heb het kistje met de juweelen pas tien minuten geleden aan den gentleman gebracht en heb van mijn lady de opdracht ontvangen, haar het geld er voor terug te brengen.

„Wanneer u mijn lady vraagt, dan kan zij dat onder eede bevestigen.”

„Wie is uw lady dan?” vroeg de Engelsche overste en trok zijn wenkbrauwen samen.

„Miss Mabel Dennis”, antwoordde de Japanner; en hij sprak dezen naam met zooveel ontzag uit, alsof het een der voornaamste personen uit het Vereenigde Koninkrijk gold.

De oude lord keek verrast op.

„Miss Mabel Dennis?” herhaalde hij, alsof hij zich er van wilde overtuigen, dat hij goed verstaan had.

„Hm! de vader van deze jonge dame was immers kapitein op de „Queen”, is het niet zoo, boy?”

„Ja, Sir,” zei de Japanner, die er verheugd over scheen, dat er hier iemand in Londen was, die zijn kapitein gekend had, waarmede hij de reis naar Europa had gedaan.

Thans mengde de advocaat zich weer in het gesprek, want het was hem niet aangenaam, dat het gesprek zulk een wending nam.

„Al is de oude Dennis, dien ook ik heb gekend, ook tienmaal kapitein op de „Queen” geweest, dan beweer ik toch, dat deze lummel gisteren het geld hier van mij heeft ontvangen.

„Het is de grootste brutaliteit, die ik ooit beleefd heb, dat hij heden bij mij komt om het bedrag nog eens op te eischen.”

Hij ging weer naar den jongen toe en pakte hem opnieuw beet.

„Beken, wat je gisteren met het geld hebt gedaan!” riep hij hem toe.

De Japanner keek hem kalm aan en maakte zich met een ruk los van den advocaat.

Daarna wendde Fu-Schimo zich tot den ouden lord, die hem een tijdlang nauwkeurig had aangekeken en zei:

„Er is voor u geen reden, Sir, om er trotsch op te zijn, dat u een Engelschman bent, als lieden, gelijk deze advocaat, tot uw landgenooten behooren!”

„Wat?” schreeuwde Jeffreys; „jij onbeschaamde, scheefoogige lummel, durf jij de Engelsche natie beschimpen?”

Fu-Schimo haalde de schouders op, keerde zich zwijsend om en maakte een beweging, alsof hij naar de deur wilde gaan.

Hij zag wel in, dat het hem onmogelijk was, hier recht te krijgen. Zijn meesteres moest deze zaak ter hand nemen en de hulp der politie inroepen.

Maar de magere Smithson, chef van het bureau scheen niet genegen, hem te laten vertrekken.

Hij ging in de deuropening staan en zei, terwijl hij hem de hand op den schouder legde: „Halt, my boy, je moet nog een oogenblik hier blijven. Ik geloof, dat het noodig is, dat de politie zich met je bemoeit. De hoofd-inspecteur van politie, Baxter, zal zich er over verheugen, met jou kennis te maken.”

De notaris was met dezen ijver van zijn ondergeschikte minder ingenomen, want het was hem er alleen om te doen, aan deze pijnlijke geschiedenis zoo spoedig mogelijk een einde te maken. De politie wilde hij er het liefst maar buiten houden.

Jeffreys had er alle reden voor, zich aan verdere redeneeringen te onttrekken; maar er bleef hem niets anders over, dan de eenmaal begonnen comédie te voleinden.

Hij ging naar het schrijfbureau, ontsloot het en haalde er de verklaring uit, die lady Mabel hem bij het kistje had gestuurd.

Met de woorden: „Hier is de verklaring, dat de jorgen het geld ontvangen heeft!” reikte hij den overste het papier over. „Hij heeft dit bewijs, dat als kwitantie dient natuurlijk pas afgegeven, nadat hij het bedrag had ontvangen.”

De lord nam het aan en las daarop de volgende woorden:

„Ik verklaar hierdoor, van den heer Jeffreys, advocaat en notaris de som van 20,000 pond sterling ontvangen te hebben voor mijn familiekleinoodiën; met dit bedrag ben ik volkomen tevreden en on-

derteeken dit stuk als bewijs, dat ik het bedrag ontvangen heb.

MABEL DENNIS."

De overste bekeek een oogenblik deze verklaring en gaf Jeffreys het papier toen terug.

Daar Miss Mabel Dennis, zooals een vrouw, die niet gewend is aan zaken doen, gemakkelijk kan gebeuren, vergeten had het stuk te dateeren, kon het evengoed den dag te voren als dien dag geteekend zijn, zoodat de luitenant-kolonel geen reden vond te twifelen aan de oprechtheid van den advocaat, dien hij natuurlijkerwijze minder in staat moest achten tot het plegen van zoo'n schurkachtige daad dan den Japanschen jongen, die daarenboven nog zijn uiterlijk tegen had.

Er klonk dan ook overtuiging in zijn stem, toen hij zei:

"Ik dank u, mijnheer de advocaat, en ik ben er nu voor om den Japanner te laten arresteeren."

Fu-Schimo stond als door den bliksem getroffen.

Al zijn hoop was op den voornamen ouden heer gevestigd geweest, met wiens hulp hij in stilte er op gerekend had, tot zijn recht te zullen komen.

Maar thans, nu ook deze officier partij tegen hem koos, verloor hij allen moed.

Hij keek van den een naar den ander. Eindelijk vestigden zijn blikken zich op de deur, alsof hij de kans van een mogelijke vlucht wilde overwegen.

Juist toen de magere bureauchef Smithson aanstalten maakte om het vertrek te verlaten, ten einde het bevel van den overste op te volgen en een agent te zoeken — rende de Japanner langs Smithson en vluchtte uit het vertrek.

Als een wervelwind was hij reeds de trappen af gestormd, vóórdat een van de overigen tijd had om een kreet van verbazing te uiten.

"Ik moet weg van hier!" was de eenige gedachte, die Fu-Schimo door het hoofd ging, terwijl hij langs Piccadilly snelde.

Equipages en goederenwagens joegen in een wild tempo langs hem voorbij.

Allerlei soort menschen, ladies en gentlemen, negers en chineezen, passeerden hem.

Hij lette niet op hen. Hij zag hen niet. Hij wist niet waarheen hij liep.

Hetgeen hij zooeven beleefd had, scheen hem een bange droom.

Het bloed joeg hem door zijn aderen en klopte in zijn slapen.

Hij liep in razende haast. . . .

Weg! Weg! was het eenige, dat hij steeds opnieuw bij zich zelf herhaalde en onophoudelijk keek hij om, om te zien of hij niet achtervolgd werd.

Plotseling stond hij voor een vrachtauto, welke van achteren open was en waarin hij verschillende balen zag liggen. Waarschijnlijk waschgoed, dat bij de klanten aan huis werd bezorgd.

Daar de wagen zich juist in beweging zette, bedacht hij zich niet lang, maar sprong er in, verborg zich achter en onder een paar balen waschgoed en constateerde met voldoening, dat de auto zich in snellen vaart verwijderde.

Nu was hij ten minste in veiligheid voor zijn belagers en hij ademde verruimd op.

Hij was er alleen erg treurig door gestemd, dat hij nu niet in staat was om zijn zoo zeer beminde meesteres de 20,000 pond sterling te kunnen brengen.

Als hij er nu aan dacht, hoe zij op dit oogenblik voor het venster in haar vertrek zat, hem wachtend op straat keek, terwijl de eene minuut na de andere verliep, zonder dat Fu-Schimo verscheen — dan wischte hij telkenmale een traan weg, die in zijn oogen opwelde.

Hij kreeg een angstig gevoel in zijn borst en verscheidene keeren moest hij zich bedwingen om zijn woede en smart niet luide uit te schreeuwen.

"Die hond!"

Voor zijn oogen dook het beeld op van een kleinen Japanner, van zich zelf, die gaarne zijn dolk op de borst van den aartsoplichter Jeffreys had gezet.

DERDE HOOFDSTUK.

John Raffles treedt op.

De regen viel bij stroomen neer.

In White Chapel, het beruchtste gedeelte van Londen, waar ellende en misdaad naast elkander wonen, waar de eene kroeg naast de andere staat, waar de deernen als nachtvogels door de straten trekken en de mist zwaar boven de stad hangt; waar misdadigers als hyena's in de schaduw der armzalige huurkazernes, op buit loerend, rondsluipen — in White Chapel, welks gelijkenis slechts te vinden is in downtown te San Francisco, werden de lantaarns aangestoken.

Tevergeefs trachtte het gele electrische licht den grijzen nevel te doorboren.

Het verlichtte slechts gebrekkig een gedeelte van het morsige asphalt, goot het licht door de kleine gebarsten vensters van de huizen, waarvan stukken afgebrokkeld waren, zonder dat iemand zich de moeite getrooste dit te herstellen.

Door de Houstonstreet ging langzaam een slanke gedaante, die een wijden, langen mantel om had, waarvan de kraag hoog opgeslagen was.

De autopet had hij diep over de oogen getrokken. Met de handen in de zakken van zijn jas, een sigaret in den mond en hooge laarzen, die tot zijn knieën reikten, aan — ging de man langzaam, als iemand die niets te verzuimen en die geen bepaald doel heeft, door den Novembernacht.

Nu en dan trof hem de wantrouwende blik van een souteneur of het verleidelijke lachje van een deerne, als zij den eleganten vreemdeling, die naar zijn uiterlijk te oordeelen, niet in dit stadsgedeelte thuis behoorde, voorbijgingen.

Deze man was Lord Lister, alias John Raffles, de „Groote Onbekende“, die zich, zooals zoo vaak gebeurde, op een tocht door het nachtelijke Londen bevond.

Indien iemand, die niet op de hoogte was met de daden van den gentleman-inbreker, hem aldus gezien had, zou hij gedacht hebben, dat deze man daar, zonder een bepaald doel te hebben, door de duistere en morsige straten slenterde.

Dit echter was niet het geval.

Raffles deed nimmer iets zonder een doel. Wel kon hij niet altijd vooruit zeggen waartoe zijn zwerftochten door het duistere Londen zouden leiden, maar gewoonlijk kwam hij van zijn tochten thuis met meerdere kennis omtrent datgene wat hij weten wilde.

Raffles, de Groote Onbekende toch, die zoowel door de politie als door de misdadigerswereld met vrees en ontzag werd behandeld, had met die nachtelijke zwerftochten wel degelijk een bedoeling.

Vaak toch gebeurde het, dat hij bij dergelijke wandelingen, weliswaar geheel toevallig, maar dan toch op overtuigende wijze datgene te hooren kreeg, wat hij noodig had in een of andere zaak te weten. Dikwijls vormde het gehoorde of geziene de ontbrekende schakel in een keten, die hij kort daarop sloeg om de zaken of personen, die hem bezighielden en waardoor hij in staat was gewetenlooze lieden te ortmaskeren en geheimzinnige zaken te ontsluiëren, waardoor hij, zooals hij zich tot levenstaak had gesteld, in staat was geleden onrecht zooveel mogelijk goed te maken, het slechte te bestraffen en het goede te beloonen.

Hij die denken mocht, dat de gentleman-dief zich in niets van een gewonen inbreker onderscheidde, had het mis, Raffles pleegde nooit diefstallen om zich zelf te verrijken. Altijd had hij hiermede een ander doel. Gewoonlijk bracht hij des nachts een bezoek aan de brandkast van den een of anderen rijk-aard, die zijn rijkdommen door woeker of op andere onrechtmatige wijze had verkregen en bovendien nog geheel vergeten had, dat er zoo iets als liefdadigheid in de wereld bestond.

In zoo'n geval opende hij met verbluffend gemak de meest ingewikkelde sloten. Dan ging hij volgens zijn beproefde methoden te werk, methoden, die hij in den loop der tijden door een uiterst verfijnde techniek geperfectioneerd had.

Het kostte hem geen handomdraaien om de zwaarste en sterkst gepantserde brandkasten te openen en telkens wanneer de brandkast-fabrikanten iets nieuws hadden uitgevonden om hun fabrikaat volmaakter te maken, dan duurde het niet lang of Lord Lister sloot zich

eenige dagen in zijn laboratorium op, om deze schitterend ingerichte werkplaats niet eerder te verlaten, vóór hij iets gevonden en vervaardigd had, dat in staat was, de nieuwe uitvinding der brandkast-fabrikanten te elimineeren. Nu eens was het een schitterend afgewerkte sleutel, die in staat was de meest ingewikkelde sloten te openen, dan weer een vernuftig samengestelde metaalboor, ten slotte een klein, maar uiterst krachtig smeltapparaat, dat uit zijn handen kwam en dat hem, verborgen in een zijner zakken of in een daartoe expresselijk vervaardigd, weinig plaats innemend koffertje op zijn nachtelijke tochten door Londen vergezelde.

Wanneer hij er aldus, meestal vergezeld van zijn vriend en secretaris Charles Brand op uit trok, dan kon men er op rekenen, dat hier of daar in een of ander paleis of machtig kantoorgebouw werd ingebroken, de brandkast aan een minutieus onderzoek werd onderworpen en eenige duizende ponden werd lichter gemaakt.

In plaats van het geroofde goud of de banknoten, vond de gedupeerde eigenaar dan den volgenden ochtend in zijn brandkast een briefje liggen, waarin de Groote Onbekende mededeelde een noodzakelijke operatie te hebben moeten verrichten, welke misschien wel onaangenaam was voor den geopereerde, maar hem toch tot algeheel welzijn verstrekte.

De bestolene was dan gewoonlijk woedend en wist niet beter te doen dan de politie te waarschuwen, die dan een onderzoek instelde, dat nul, komma nul tot resultaat had, hetgeen heel goed begrijpelijk is, want als de betrokkene in plaats van te vloeken en te schelden de krant eens had ingezien, zou hij wellicht hebben ontdekt, dat dienzelfden of den volgenden dag een gelijk bedrag als hem ontstolen was, geschonken werd aan een of andere inrichting van openbare weldadigheid door den bekenden filantroop Lord William Aberdeen, achter welken naam Lord Lister zich reeds jaren lang schuil hield en tot zelfs in de fijnste kringen verkeerde.

Toch was het nooit iemand in de gedachte gekomen den deftigen aristocraat te vereenzelvigen met den meesterdief. Zelfs was dit nooit in het hoofd gekomen van den bekenden Vloer, anders gezegd inspecteur Marholm, die als de rechterhand en secretaris van den hoofd-inspecteur van politie Phileas Baxter, bijna altijd de geheimzinnige diefstallen te rapporteeren kreeg, welke door Lord Lister zoo regelmatig als een klok werden bedreven, zonder dat het hem ooit gelukt was den gentleman-

inbreker te arresteeren, ja zelfs te achterhalen, iets dat aanleiding was geweest tot het geven van den naam „Groote Onbekende”, waarin Raffles een groote eer stelde.

Zoals gezegd was Raffles dezen avond op wandeling door de beruchte buurten van Londen.

De uren verstreken langzaam.

Raffles had reeds verscheidene kroegen bezocht, zich daar onderhouden met lieden, zooals men slechts op dit late uur en in dit stads-gedeelte kan aantreffen, zonder dat hij tot dusverre iets scheen ontdekt te hebben, dat hem nader tot zijn doel voerde.

Hij wandelde juist door een smalle dwarsstraat, toen plotseling, eenige schreden vóór hem, de deur van een bouwvallig huis geopend werd, waaruit het woest geschreeuw van dronken mannen klonk.

Kort daarop viel iemand van de trap van dat huisje, totdat hij in een goot terecht kwam, waarin vuil geelachtig water stroomde.

De „Groote Onbekende” ging in een portiek staan, om te zien wat er verder gebeuren zou. Maar hij ontdekte niets.

De deur van het huis werd met geweld dichtgeslagen en de beschonkene bleef roerloos, als dood, op de straat liggen.

Raffles ging naar hem toe, bukte zich over de gestalte heen en drukte op den knop van een electriche zaklantaarn, die hij steeds bij zich droeg.

Een witte lichtkegel viel op het gelaat van den man.

„Vervloekt!” stiet lord Lister onwillekeurig uit.

Hij had in den persoon een jongen Japanner herkend, op wiens voorhoofd een bloedige streep aanduidde, dat hij zich bij zijn val gevoelig bezeerd had.

Hij draaide de electriche zaklantaarn weer uit en dadelijk heerschte er weer een ondoordringbare duisternis om hem heen.

Raffles leunde tegen een lantaarnpaal aan en bleef daar gedurende eenige minuten zwijgend staan, om te overleggen.

Een jonge Japanner in White Chapel! Een Japanner, die dronken is! Deze menschen staan er voor bekend, dat zij een groote zelfbeheersching bezitten! bedacht hij.

Wat gaf den jongen Aziaat, die zeker nog niet lang in Londen was, er aanleiding toe, om zich zoo te bedrinken?

Raffles dacht daarover na. Hij riep al zijn intelligentie te hulp, om er de een of andere verklaring voor te vinden, maar vond ze niet.

„Onzin!” dacht hij bij zich zelf. Maar zijn

belangstelling was opgewekt, misschien des te meer, omdat hij in dezen nacht nog niets bijzonders had ontmoet.

De ondervinding, die hij sedert een reeks van jaren had opgedaan, bracht hem tot het vermoeden, dat er iets bijzonders met den jongen man moest zijn voorgevallen.

Hij keerde zich langzaam om en ging weer naar het zijstraatje, tot aan den hoek van de Houstonstraat.

Daar zat in de schaduw van een portaal een haveloos man. De kraag van zijn versleten jas was opgeslagen, zijn handen had hij diep in de broekzakken begraven, hij scheen staande te slapen.

„Hallo, boy, wil je een crown verdienen?" vroeg Raffles met zachte stem, nadat hij den man door hem zacht te schudden, uit zijn slaap had wakker gemaakt.

De groote, hongerige oogen begonnen begerig te gloeien.

Hij nam de handen uit zijn zak en trok een gescheurde pet van zijn hoofd.

„Yes, sir," antwoordde hij, terwijl zijn tanden van koude, vermoeidheid en honger klapperden.

„Welnu, ga dan spoedig heen, haal mij een rijtuig of auto en breng die gauw hier. Als je binnen vijf minuten terug bent, krijg je tien shilling."

Lord Lister wilde er nog iets aan toevoegen, doch de man hoorde hem al niet meer. Hij was reeds in de duisternis verdwenen, vóórdat Raffles nog geheel en al had uitgesproken.

Het duurde precies drie minuten, toen in Houstonstreet een auto kwam opduiken, snel naar den wachtende reed en bij hem stilhield.

De man, die het riet had durven wagen met zijn gehavende kleeren in het rijtuig plaats te nemen, doch er achter had geloopt, kwam nu geheel buiten adem bij den „Grooten Onbekende" en zei zegevierend:

„Welnu, gentleman, in drie minuten!"

Raffles drukte hem twee kroonstukken in de smerige hand en antwoordde lachend:

„Je kunt nog een kroon verdienen, boy, wanneer je den jongen kerel, die hier in het zijstraatje, ongeveer 20 passen verwijderd, beschonken in de goot ligt, in dit rijtuig brengt."

En terwijl de straatslijper, zonder iets te antwoorden, verdween, om de verkregen opdracht uit te voeren, wendde Raffles zich tot den chauffeur:

„De persoon, die buiten mij nog mee zal rijden, zal je rijtuig eenigszins vuil maken, want het gootwater is nooit zoo heel zindelijk. Ge krijg daarvoor van mij, behalve het rijloon

twee pond sterling; neem je daar genoeg mede?"

De chauffeur grijnsde en tikte toestemmend aan zijn pet.

„Welnu," voegde lord Lister er aan toe, „help dan een handje om den beschonkene in de auto te krijgen. De man komt daar juist met hem aan."

Hij wees met een beweging van het hoofd naar den hoek van de straat, waar de man juist aankwam.

Hij had den Japanner onder de beide armen gepakt en sleepte hem hijgend over het trottoir naar het rijtuig.

De chauffeur was van zijn zitplaats geklauterd, en de beide mannen gaven zich nu moeite, onder toezicht van Raffles, den Japanner in de auto te brengen.

Eindelijk hadden zij dit moeilijke werk volbracht. Daarna gaf Lord Lister aan den straatslijper den beloofden crown, den chauffeur, die weer op zijn zitplaats achter het stuurwiel zat, het adres van zijn villa in Regentspark en zette zich naast den Japanner, die als een vormlooze hoop in den hoek van de auto lag en uit wiens kleeren het vuile water op de kussens van het rijtuig droop; daarna reed de auto heen.

Van den toren der Trinity-kerk hoorde men juist vijf volle slagen, toen de taxi voor het huis van lord William Aberdeen in Regentspark stilhield.

Lord Lister, die zijn sleutels blijkbaar vergeten had, belde en oogenblikkelijk hoorde men beweging in huis.

Een zwakke lichtstraal drong door de vensters der deur, die terstond geopend werd.

De oude kamerdienaar van den lord, Gaston en Charly Brand verschenen.

Ook de secretaris van den lord had naar het scheen, een wandeling door het nachtelijk Londen ondernomen, daar hij zijn jas nog aan had.

Raffles zei tot zijn vriend:

„Ik heb een gast meegebracht. Hij ligt in een hoek van de auto, is smoordronken en het vuile water druipt van hem af.

Doet groote schorten voor en brengt hem in huis. Je moet hem uitkleeden en hem een bad laten geven, opdat hij er weer eenigszins menschelijk uitziet.

Het vuil in de goten van White Chapel is vreeselijk. Ik geloof, dat het hoog tijd wordt, dat de stedelijke autoriteiten van Londen deze zaak eens ter hand nemen."

De beide mannen deden, zonder een woord

te antwoorden en zonder hunne verwondering te uiten, zooals lord Lister hun bevolen had.

Zij bonden zich groote schorten voor en sleepten, met behulp van den chauffeur, den klatsnatten man in huis.

Na verloop van een uur lag de Japanner,

zindelijk en voorzien van schoone kleeven, in bed en snorkte weldra zóó hard, dat de oude kamerdienaar Gaston, wiens vertrek grensde aan dat, waarin de vreemdeling lag, gedurende den geheelen nacht geen oog meer dicht kon doen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Op het spoor.

Den volgenden morgen zat lord Lister met zijn vriend Charly Brand aan het ontbijt.

Beiden rookten hun sigaretten en lazen de ochtendbladen van de „Times”.

Op een gegeven oogenblik liet Brand de courant vallen en keek lord Lister eenige oogenblikken oplettend aan.

„Edward, luister eens!” aldus begon hij het gesprek.

Lord Lister keek op en zag zijn jongen vriend aan.

„Wat verlang je, Charly?” vroeg Raffles.

De jonge man wipte de asch van zijn sigaret af en scheen over iets na te denken.

Na eenige oogenblikken zei hij:

„Wil je mij niet mededeelen, wat er met den jongen Japanner is voorgevallen, dien je gisteren hebt meegebracht?”

De Groote Onbekende haalde zijn schouders op.

„Voorloopig ben ik daar zelf nog niet genoeg mede op de hoogte,” bekende hij, „maar ik gevoel zeer goed, dat er met hem iets niet in den haak is.”

„Je bedoelt zeker, omdat de kerel een Japanner is?” vroeg Brand.

Lord Lister haalde nogmaals de schouders op, zonder te antwoorden en Brand raapte de courant weer op, omdat hij wel begreep, dat er op dit oogenblik uit den mond van zijn vriend toch geen nadere mededeelingen zouden volgen.

Een uur daarna zat Raffles in zijn studeervertrek en was daar met eenige werkzaamheden bezig.

Achter in het vertrek bevond zich de jonge

Japanner, die door den ouden Gaston in een livrei gestoken was.

De kamerdienaar van Raffles, die er wel gewend aan was, dat zijn meester nu en dan met dergelijke vrachtjes thuis kwam, had bij gebrek aan andere kleeven, een oude livrei van hem zelf gegeven, die den Japanner, daar deze zooals de meesten zijner landgenooten, niet zeer groot van stuk was, tamelijk paste.

Gaston scheen te denken, dat nu de Japanner in een livrei gestoken was, hij ook wel wat werkzaamheden kon verrichten, welke gewoonlijk bij een dergelijke livrei behooren en had Fu Schimo, met wien hij gauw op vertrouwelijke voet stond, onderricht gegeven in enkele bezigheden, die door den Japanner, daar hij in het huis van zijn meesteres Miss Mabel Dennis, ook wel dergelijke werkzaamheden had verricht, spoedig begrepen werden.

Hij was nu op het oogenblik bezig, hier en daar stof af te nemen.

Lord Lister deed alsof hij vlijtig werkte; maar nu en dan bespiedde hij met behulp van een kleinen spiegel, dien hij in zijn hand hield, den jongen man en verheugde er zich in stilte over, dat deze zijn bezigheden zoo zorgvuldig verrichtte.

Als een kat liep Fu-Schimo geruischloos over het dikke tapijt van het eene meubelstuk naar het andere, verliet, zoodra hij zijn stofdoeken moest uitslaan, onhoorbaar het vertrek, om het eenige oogenblikken later even zacht weer te betreden.

Hij was bijna gereed met stof afnemen der kostbare meubelen, toen lord Lister van zijn stoel opstond en, eenige schreden van Fu-

Schimo verwijderd, tegen den schoorsteen bleef leunen.

Het gezicht van den Japanner werd vuurrood, toen zijn nieuwe meester hem met zulke scherpe blikken aankeek.

Gedurende de vijf uren, dat hij weer nuchter was, had hij zich alles herinnerd wat er den vorigen nacht was voorgevallen.

Hij zag zich weer, nadat hij het bureau van den advocaat ontvlucht was, wanhopig door de straten der city dwalen, voelde meer dan eens den vurigen wensch in zich opkomen, om zich onder een auto te werpen, enkel om er niet voortdurend aan te moeten denken, hoe zijn jonge meesteres uur aan uur onafgebroken aan het venster zat, om tevergeefs op haar bediende te wachten, die nog niet bij haar teruggekeerd was.

Fu-Schimo schudde op dit oogenblik onwillekeurig het hoofd. Hij geloofde, dat hij nooit meer in staat zou zijn, zijn meesteres onder de oogen te durven komen.

Want hij was ervan overtuigd, dat zij aan de gemeene streek van den advocaat nimmer zou gelooven, doch altijd zou denken, dat hij, Fu-Schimo, het geld óf verloren, óf verduisterd had.

Het was hem totaal onbegrijpelijk, hoe hij in dit huis en bij dezen gentleman gekomen was, met het bleeke gelaat en de groote slanke gestalte, dien hij nog nimmer in zijn leven had gezien.

En verlegen voor de groote, vorschende oogen van lord Lister, die nog altijd op hem gevestigd waren, wreef hij met zijn stofdoek zoo ijverig op een kostbaar meubelstuk, alsof hij er de politoer wilde afwrijven.

Eindelijk verbrak Raffles dit drukkende zwijgen.

„Zeg eens, mijn jongen, hoe ben je eigenlijk in de goot van een zijstraat van de Houstonstreet geraakt?” vroeg Raffles. „Wat heeft je er aanleiding toe gegeven, om je in een der beruchtste buurten van Londen zoo dronken te drinken? Jij, een Japanner, die toch tot het matigste volk der wereld behoort?”

Fu-Schimo vertrok zijn geel gelaat, alsof hij een prop in de keel had, die hij moest doorslikken.

Hij wist niet wat hij zou zeggen.

Een oogenblik kwam de gedachte in hem op een of ander verhaal te verzinnen, maar hij deinsde hiervoor terug, in de eerste plaats omdat hij begreep toch niet tegen de doordringende blikken uit de heldere grijze oogen van zijn nieuwen meester, die tot zijn ziel schenen door te dringen, bestand te zijn en

ook, omdat dit in strijd was met zijn oprechtheid.

Ten slotte bleef hem echter niets anders over, dan de geschiedenis met advocaat Jeffreys uitvoerig en naar waarheid te vertellen.

Hij had daar wel een half uur voor nodig, daar hij de wonderlijke dingen, die hij in dit privé-kantoor van Jeffreys beleefd had, in de bloemrijke taal van zijn ras schilderde.

Raffles hoorde hem met gefronste wenkbrauwen aan, zonder hem met een enkel woord in de rede te vallen.

Het was hem onmiddellijk duidelijk, dat de Japanner de zuivere waarheid sprak! Hij noteerde het adres van het bureau van Jeffreys, alsook dat der woning van Miss Mabel Dennis.

Daarna zond hij den boy uit de kamer weg, waarna hij geruimen tijd het vertrek op en neer liep, zooals hij dit gewoonlijk deed wanneer hij ernstig over iets nadacht.

Ten slotte begaf hij zich naar de bibliotheek, waar hij zijn vriend Brand aan het werk trof. Deze zat aan zijn lessenaar en was druk met zijn schrijfmachine bezig, welke hij echter op verzoek van zijn meester en vriend even liet rusten, om met hem te beraadslagen.

Geruimen tijd duurde hun gesprek en allerlei zaken kwamen daar bij te pas.

Eerst werd een dik boekdeel, de zoogenaamde Who's who, voor den dag gehaald, een boek, dat er uitzag als een groote dictionnaire en waarin allerlei gegevens stonden over bekende persoonlijkheden.

Daarna werden verschillende jaargangen met tijdschriften opgeslagen, tot de vrienden ten slotte schenen gevonden te hebben wat zij zochten, want de boeken werden weer weggeborgen en het gesprek hervat.

Eindelijk, na een uur ongeveer, was het gesprek afgelopen en Raffles begaf zich nu naar boven, naar zijn kleedkamer met een portret dat hij uit een tijdschrift had geknipt in zijn hand.

Het was het portret van advocaat Jeffreys, wiens conterfeitsel onlangs in een rechtskundig tijdschrift was opgenomen naar aanleiding van een beroemd, langdurig proces, dat door den slimmer en geslepen advocaat gewonnen was tegen veler verwachting in.

Raffles voornaamste eigenschap, waardoor het hem gelukt was nu reeds al de jaren dat hij zijn dubbel-leven leidde, uit de handen van de politie te blijven, was zijn vermomningskunst.

In deze kunst had hij een fabelachtige hoogte bereikt.

Hij was in staat in bijzonder korten tijd zich zelf een algeheele verandering te doen ondergaan en wel zóo volmaakt, dat men van die verandering in het felste daglicht, ja zelfs wanneer de zon pal op zijn gelaat scheen, niets kon merken.

Hij bezat daartoe een uitgebreiden hulpmiddelendienst.

Niet alleen dat zijn kleedkamer met alle mogelijke comfort daartoe ingericht was, maar hij bezat ook kasten vol met kleeren van de uiteenlooperdste soorten. Van alle uniformen uit verschillende landen af, tot landloopers- en kruierskleeren toe.

Hoewel hij van baarden en pruiken in de gewone beteekenis van het woord geen gebruik maakte, kon hij toch door eenige vellen vleeschkleurig caoutchouc, die hij strak over de huid spande en die geïnplanteerd waren met menschelijk haar, alle mogelijke haangroei op zijn hoofd en gelaat te voorschijn roepen. Ook kon hij zijn huidskleur ja zelfs de kleur zijner oogen door middel van zelf door hem uitgevonden en samengestelde kleurwatertjes veranderen.

Blijkbaar met het voornemen zich te vermommen, zette hij zich voor den grooten spiegel in zijn kleedvertrek, welke hem van hoofd tot voeten weerkaatste neer en legde het uitgeknipte portret van advocaat Jeffreys naast zich.

Dienzelfden middag verliet een bejaard, eenvoudig gekleed man, wiens rood haar onmiddellijk zijn Iersche afkomst verried, de elegante villa in de Regentspark.

Hij had een groote, zwarte portefeuille en een parapluie in de hand en scheen de een of andere agent van een groote verzekeringsmaatschappij te zijn, zooals er te Londen duizenden te vinden zijn.

Intusschen was het niemand anders dan lord Lister, die er thans mede begonnen was om in de geheimzinnige zaak, die de Japanner hem verteld had, nadere inlichtingen in te winnen.

Hij had, toen hij zag, dat hij er gemakkelijk in kon slagen zich het voorkomen te geven van Jeffreys, deze vermomming weer afgelegd en al de ingrediënten die hij daarvoor behoefde, gereed gelegd, daar hij wel dacht ze op een zeker oogenblik noodig te hebben.

Daarna had hij, nu zonder portret, zich andere kleeren gehaald en weer een ander uiterlijk aangeromen.

Bij dit nieuwe uiterlijk bediende hij zich van den naam Mr. Mac Melles.

Het weer was even onaangenaam als den vorigen avond, maar in plaats, dat het regen-

de, woëi er een ijzige Novemberwind door de straten en joeg de voorbijgangers den motregen in het gezicht.

Toen Raffles in Portsmouthstreet voor het huis No. 460 was aangekomen en naar de eerste etage keek, waar zich de kantoren van Jeffreys bevonden, zag hij, dat er slechts nog één licht brandde.

Dit licht moest uit het privé-kantoor komen; door Fu-Schimo wist Raffles precies, waar zich dit kantoor bevond.

Het kwam hem voor, dat Jeffreys niet meer aanwezig, maar dat daar alleen nog mr. Smithson, de bureauchef, was.

Een minuut daarna trok lord Lister aan de schel, die zich naast het naambord bevond, waarop men las: „Algernon Jeffreys, advocaat en notaris”.

Het duurde een poos, voordat de deur geopend werd, waarin de lange gestalte van den bureauchef verscheen.

„Wat verlangt u?” bromde hij. „Het spreekuur van mijnheer den advocaat is reeds lang voorbij.”

Raffles had den hoed van zijn roode pruik genomen en maakte verscheidene keeren een buiging voor den langen man.

„Vergeef mij, mijnheer,” zei hij met veranderde stem. „Ik heb een buitengewoon belangrijke zaak, waarover ik mijnheer den advocaat dadelijk moet spreken.

„Uw chef weet reeds dat ik kom, hij moet echter mijn brief zóo laat ontvangen hebben, dat hij zeker geen tijd meer heeft gehad, om een andere plaats voor ons onderhoud aan te wijzen.

„Misschien wilt u wel zoo goed zijn om mij te zeggen in welke straat de particuliere woning van den advocaat is. Ik zal er dan dadelijk heengaan.”

Smithson keek den roodharigen bezoeker een poos aan en zette een verlegen gezicht.

„Ja, hoor eens, waarde heer,” zei hij, „waar advocaat Jeffreys op dit oogenblik is — ik bedoel in welke woning hij zich bevindt — dat kan ik u niet beslist zeggen.”

Raffles had aandachtig geluisterd en bliksemsnel een scherp blik geworpen op het gelaat van den mageren man. Doch onmiddellijk nam hij weer een onderdanige houding aan.

„Vergeef mij, mijnheer, maar heeft de advocaat dan twee woningen in Londen?” vroeg hij.

Smithson trok misnoegd de wenkbrauwen te zamen. Hij engerde er zich over, dat hij zich tegenover dezen vreemdeling zoodanig had

uitgelaten, dat deze daardoor argwaan kon koesteren.

„Ga maar zelf onderzoeken, waar mijnheer Jeffreys woont, en laat mij nu met rust, ik moet aan den arbeid,” snauwde hij en vóór dat Raffles nog iets kon antwoorden, sloeg de zware deur dreunend voor zijn neus toe.

Langzaam ging hij weer de trappen van de stoep af en begaf zich naar het naastbijgelegen restaurant, waar hij een eenvoudig souper bestelde en zich het adresboek liet geven.

Hij keek met aandacht de lange rij der Jeffreys na, waarvan er in Londen eenige honderden wonen.

Eindelijk had hij zijn man gevonden.

„Manchesterstreet 81,” fluisterde hij zachtjes, terwijl hij het adres in zijn notitieboekje schreef.

Een half uur later bevond hij zich in het bewuste huis, waar de notaris de geheele eerste étage bewoonde en hij moest vernemen, dat deze niet aanwezig was.

Hij ging naar den huisbewaarder en kreeg, door dezen een fooi van een half pond sterling te geven, van hem te hooren, dat Jeffreys buiten dit nog twee andere woonhuizen bezat, waar hij echter weinig kwam, want hij hield zich den meesten tijd in de Manchesterstreet op, waar zijn huis, naar de huisbewaarder mededeelde, naar de eischen des tijds was ingericht.

Raffles was voorloopig met deze mededeelingen tevreden, en ging naar het Strand, naar een van die lokalen, waar de meest bekende helers van juweelen wonen.

Het viel hem met zijn gewone gesleperheid niet moeilijk, met deze lieden, aan wie hij mededeelde, dat hij een der hunnen was, kennis te maken.

Hij roodigde eenigen van hen tot een diner uit, omdat hij, zooals hij lachend verklaarde, een uur geleden een grooten valschen steen aan een Turk had verkocht.

Voor zoo'n buitenkansje moest gefuifd worden.

De helers van juweelen vonden, dat Mc Melles, die naar hij verklaarde, meestal in de groote hoofdsteden van het vasteland werkte, een flinke kerel was.

Toen eerst verscheidere flesschen champagne leeggedronken waren, was het voor John Raffles niet moeilijk, gewaar te worden, dat Jeffreys in dezen kring algemeen voor zeer geslepen doorging.

„Wel,” riep een zekere Dick Brown, die eerst onlangs wegens zijne bijzondere „knapheid” in Duitschland zes maanden tuchthuis-

straf ondergaan had: „ik zal blij zijn, als ik eerst alles geleerd heb, wat Jeffreys kan”.

Hij lachte hierbij en sloeg met zijn hand op de tafel, dat de champagneglazen rinkelden.

„Hij is een man van eer, een voorbeeld voor ons allen! Ik verzeker u, mr. Melles, dat u niet kunt gelooven, hoeveel geld de man verdient. Ik had het ook nooit voor mogelijk geacht, om samen met hem zaken te kunnen doen, als hij mij persoonlijk niet voor vol had aargezien.

„Ik ben meer dan eenmaal van plan geweest, om de een of andere zaak in den steek te laten, om mij er nog bijtijds uit te redden.

„Jeffreys werkt met een onverstoorbare kalmte en heeft nog onlangs een goede zaak gedaan. Ik geloof, dat hij er minstens 2000 pond sterling mee verdiend heeft. Er viel voor mij natuurlijk ook een aardig duitje af.

„Zulke zaken doet hij minstens een paar keer per maand. Ik geloof, dat hij eenige malen millionair is!”

Raffles had met belangstelling naar hem geluisterd.

„Maar, mr. Brown,” zei hij, „dat zijn toch erg gewaagde dingen; omdat de man advocaat is en hij bij de een of andere duistere zaak onmiddellijk door de politie kan gearresteerd worden.”

„Ja,” zei de heler van juweelen en begon daarbij te lachen, „als de man zoo dom was, als u misschien denkt, dan zou het met hem wel spoedig verkeerd gaan. Maar de kerel is zóó geslepen, dat wij allen, zooals wij hier zitten, nog van hem kunnen leeren.”

„Ja,” riep een derde er tusschen in, „de gentleman heeft drie woningen in Londen, die hij ieder onder een anderen naam bewoont.

Ze zijn alle drie telefonisch verbonden met zijn kantoor.”

De spreker boog een weinig over de tafel, om niet door alle omstanders gehoord te worden, en zei:

„Ik geloof, dat Smithson met zijn meester onder één hoedje speelt.

Als het gevaarlijk begint te worden, dan verschuilt de een zich achter den ander, of Jeffreys verdwijnt spoorloos in een van zijn woningen.

Niemand weet, waar die zijn. Tenminste ik heb er tot dusverre te vergeefs naar gevischt, om ze te ontdekken.”

En zoo ging het gesprek verder, gedurende den loop waarvan het Raffles duidelijk werd, dat de eerbare mr. Jeffreys een zeer gevaarlijk misdadiger was, die zijn schurkerstreken verborg onder den dekmantel van advocaat.

Lord Lister was er ook van overtuigd, dat

de mededeelingen van Fu-Schimo de zuivere waarheid bevatten.

Er speelde een onheilspellend lachje om zijn mond, toen hij laat in den nacht naar zijn villa in Regentspark terugkeerde.

Hij overlegde, wat hij nu het eerst moest doen en kwam tot de overtuiging, dat hij haast moest maken, vóórdat de advocaat tijd zou

vinden om de juweelen van miss Mabel Dennis aan zijn vrienden over te doen.

Want als ze eenmaal in hun handen waren, dan kwamen ze zeker nooit weer te voorschijn. Dat stond voor Raffles vast, die op dezen avond van de helers van juweelen veel had geleerd.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een edele redder.

Het was den volgenden namiddag om vier uur. Het middag-spreekuur van den advocaat was juist begonnen, toen zijn bureauchef bij hem in de kamer kwam en de deur voorzichtig en zorgvuldig achter zich sloot.

Vervolgens ging hij vlak bij het schrijfbureau staan en, terwijl hij een visitekaartje voor den notaris neerlegde, zei hij op fluisterenden toon:

„Ik zou u aanraden, mr. Jeffreys, om de dame binnen te laten, anders zouden wij in opspraak kunnen komen.”

De notaris las het kaartje, waarop de naam „Mabel Dennis” stond.

Hij gevoelde zich niet op zijn gemak. Hij was in weerwil van de lichtschuwe zaken, die hij achter de schermen van zijn beroep nu reeds sedert jaren dreef, toch nog steeds niet ongevoelig genoeg geworden, om het niet onaangenaam te vinden, dat hij nu het jonge meisje ontvangen moest, aan wie hij haar laatste eigendommen ontstolen had.

Hij keek eenige oogenblikken naar het kaartje en wist niet wat hij doen zou.

Maar Smithson, die veel menschenkennis bezat, trachtte hem over te halen, om de dame in ieder geval binnen te laten.

Ten gevolge daarvan zei Jeffreys eindelijk:

„Welnu dan, Smithson, zeg aan de lady, dat zij kan binnenkomen; maar sluit de deur naar mijn privé-kantoor niet geheel, en zet vervolgens Robinson in jouw kamer aan het werk, zoodat ik, als het noodig mocht zijn, altijd twee getuigen heb.”

Zij wisselden een vertrouwelijken blik, waarna Smithson het vertrek verliet om de lady binnen te laten.

Het meisje aarzelde een oogenblik, voordat zij op den stoel, naast dien van Jeffreys, ging zitten.

Er verliepen eenige oogenblikken voordat Mabel Dennis de reden van haar bezoek kon te kennen geven.

Eindelijk zei zij:

„De oorzaak van mijn bezoek, mijnheer de advocaat, zal u wel duidelijk zijn, als ik u mededeel, dat ik de 20,000 pond sterling niet

ontvangen heb, niettegenstaande ik u reeds eergisteren de kleinoodiën toezond.

„Ook mijn Japansche boy is spoorloos verdwenen, zonder dat ik weet, wat hem daartoe aanleiding gaf.”

De advocaat ging achterover in zijn leuningstoel zitten, sloeg de beenen over elkaar en hield zijn hoofd een weinig voorover.

Het was voor dezen misdadiger ondragelijk, de angstige blikken van zijn bezoeker te ontmoeten.

Eindelijk hief hij, alsof hij tot een besluit gekomen was, het hoofd op en zei, zijn wenkbrauwen fronsend:

„Uw boy, Miss! . . . bij hem moet u de oplossing zoeken van deze zaak, die mij dien bedroeft, hoewel ik geheel op de hoogte ben.”

Nu keek Miss Mabel verbaasd op.

„Mijn boy? Ik weet niet, mijnheer de advocaat, hoe ik dat opvatten moet,” riep zij uit.

Smeeënd stak zij hem de hand toe.

„O, mr. Jeffreys,” zei zij zacht, „als u dit geheim kunt oplossen, pijnig mij dan niet langer. De beide laatst verlopen dagen — o, u kunt u niet voorstellen hoeveel ik geleden heb! Ik ben bijna geen mensch meer. Ik heb mijn gedachten bijna verloren. Ik loop rond als een krankzinnige en hoop nog iedere minuut, dat mijn bediende terugkomt.

„Als u wist hoeveel het mij gekost heeft om bij u te komen, dan zoudt u begrijpen waarom ik daarmee zoo lang gearzeld heb.”

Zij liet haar handen weder zinken en keek naar den grond; zij had tranen in de oogen en sprak fluisterend:

„Wat is er met mijn boy gebeurd, mijnheer de advocaat?”

„Ik bid u, zeg mij dat!”

„Uw bediende, Miss Mabel,” aldus klonk het antwoord, „heeft het geld dat ik hem voor u tegen ontvangst der kleinoodiën met kwitantie meegegeven heb, verduisterd en was gisteren weer bij mij om het mij met geweld en onder allerlei bedreigingen ten tweeden male af te persen.

„Ik weet natuurlijk niet, wat hij met de 20,000 pond gedaan heeft.

„Mijn bureauchef, mr. Smithson, is getuige van al hetgeen er is voorgevallen. Buiten hem zijn er nog eenige van mijn cliënten, die er bij tegenwoordig geweest zijn en die te vergeefs getracht hebben hem vast te houden, toen hij wilde ontvluchten, zoodra hij zag, dat hij verloren spel had. Een van deze getuigen is overste van een regiment lanciers; hij is een lord en lid van het Hoogerhuis.

„Ik geloof, Miss Mabel, dat deze getuigen

voldoende zullen zijn om de waarheid van mijn beweringen te bevestigen!”

Hij stond plotseling op en liep met groote stappen het vertrek op en neer.

„Ik wil u niets onaangenaams zeggen, Miss Dennis, maar — als ik geweten had, dat ik zooveel onaangenaamheden zou ondervinden, doordat ik u een dienst bewezen heb” — hij ging nu vlak voor haar staan en schudde het hoofd — „hoe gaarne ik ook bereid ben om ieder, die mij noodig heeft, te helpen — dan had ik uw kleinoodiën niet willen hebben.”

Het jonge meisje keek wanhopend voor zich heen. Zij was zóó onder den indruk van het gehoorde, dat zij eenige minuten noodig had om te kunnen antwoorden.

Eindelijk stamelde zij:

„Maar, mijnheer de advocaat, mijn bediende was tot dusverre de getrouwste en meest oppassende persoon, dien men zich denken kan.

„Zou hij nu de 20,000 pond sterling, waarvan hij wist dat mijn geheele bestaan afhing, verduisterd hebben? Dat kan ik haast niet gelooven!”

Jeffreys ging weer zitten en zei met een boosaardig gezicht:

„Wat u daar zegt, is niets minder dan dat u twijfelt aan mijn eerlijkheid en rechtschapenheid!

„Ik wil gaarne bekennen, dat u zich in een wanhopigen toestand bevindt en daardoor een weinig uw zelfbeheersching verloren hebt. Maar ik ben het aan mij zelf verplicht, u dringend te verzoeken om uw woorden voorzichtiger te kiezen.

„Daardoor alleen kunt u het vermijden u zelf onaangenaamheden te berokkenen, die uit zulke ondoordachte woorden zouden kunnen voortvloeien!”

Het jonge meisje keek hem aan.

„Vergeef mij, mijnheer,” stamelde zij. „Het was verre van mij, u te willen beleedigen.

„Ik zou u intusschen hartelijk dankbaar zijn, als u mij den weg zoudt kunnen aarwijzen, waarlangs ik mijn geld zou kunnen terugkrijgen.”

Er lag in de stem van den heer Algernon Jeffreys een vaderlijke, welwillende toon, toen hij antwoordde:

„Kindlief! — ik mag u zoo immers wel noemen, want ik ben een bejaard man, terwijl gij nog een jong meisje zijt — de eenige weg, dien ge thans kunt inslaan, is om u naar Scotland Yard, het hoofdbureau van politie te Londen, te begeven.

„Vervoeg u tot den hoofd-inspecteur van politie Baxter, deel hem de toedracht der

zaak mede en deze heer zal zeker al het mogelijke doen om u weer aan uw geld te helpen."

Het jonge meisje schudde bedroefd het hoofd en zei:

"U bent zeer vriendelijk, mijnheer de advocaat, maar dien weg wil ik niet bewandelen. Het stuit mij tegen de borst, om mijn zaken aan de groote klok te hangen en ik betwijfel het ook, of ik daardoor kans heb mijn geld terug te krijgen.

"Indien mijn bediende zich inderdaad aan deze trouweloosheid heeft schuldig gemaakt, dan was hij zeker ook sluw genoeg met het verduisterde bedrag onmiddellijk Londen te verlaten."

Er ontstond een oogenblik stilte.

Jeffreys stond op en zei:

"Mijn waarde Miss Mabel, ik begrijp, dat u dezen weg niet gaarne wilt inslaan. Daarom wil ik nog iets trachten te doen en persoonlijk probeeren uit te vorschen waar uw bediende zich thans ophoudt.

"Door mijn positie sta ik in relatie met verschillende particuliere detective-instellingen alhier; ik hoop, dat het door mijn tussenkomst gelukken zal met succes voor u te werken.

"Het spreekt van zelf, dat ik, met het oog op den toestand waarin gij u door de schurkenstreken van uw bediende bevindt, voor mijn werkzaamheden geen belooning verlang en geen onkosten terug wensch te hebben.

"Als het mij gelukken mocht, u het geld te-

rug te bezorgen, dan acht ik mij, door de satisfactie die ik daardoor ondervind, genoegzaam betaald."

Hij reikte Mabel Dennis, die opgestaan was, de hand en het jonge meisje boog zich voorover en drukte daarop een kus.

"U bent waarlijk een edel mensch, mr. Jeffreys," fluisterde zij ontroerd; "God zal u duizendmaal beloonen!"

"Komaan, Miss," antwoordde Jeffreys, terwijl hij haar naar de deur begeleidde, "wat ik doe, is niets dan menschlievendheid en ieder weldenkende zou in mijn geval evenzoo handelen."

Daarop verliet het meisje het kantoor en de advocaat, notaris en heler van juweelen Jeffreys, wreef zich de handen en ging welgemeed naar zijn privé-kantoor terug.

De zaak verliep schitterend. Hij achtte zich gelukkig, in miss Mabel Dennis zulk een onnoozel persoontje aangetroffen te hebben.

In het voorvertrek heerschte eveneens een opgewekte stemming, want Smithson — de evenknie van zijn meester — had een sigaar opgestoken en berekende met vergenoegde blikken hoe groot zijn aandeel zou zijn in deze affaire van mr. Jeffreys.

Want tusschen deze beide mannen van eer bestond een stilzwijgende overeenkomst, zoodat geen van hen een zaak kon afsluiten, zonder dat de ander zijn aandeel in de zuivere winst kreeg.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een nachtelijk bezoek.

„De duivel mag mij halen, Edward, als je deze ingewikkelde zaak tot een goed einde brengt”, zeide Charly Brand, terwijl hij met lord Lister langzaam langs het Strand liep.

„Te oordeelen naar hetgeen je mij verteld hebt, schijnt deze advocaat een parel van zijn stand te zijn. Meen je, dat de kerel dom genoeg zal zijn, zich zijn buit door jou weer te laten ontremmen?”

„Gemakkelijk zeker niet, Charly”, antwoordde Raffles, terwijl hij de paleizen bekeek, die langs het Strand stonden.

„En heb jij reeds een plan gemaakt, waarnaar je handelen wilt, Edward?” vroeg Brand.

Raffles schudde het hoofd en zei:

„Laat ons het gesprek daarover uitstellen, totdat de zaak beklonken is, Charly. Ik stel er op dit oogenblik veel meer belang in om te weten te komen, in welke van zijn woningen de notaris zich gewoonlijk ophoudt.

Ik heb hedenavond een zeer belangrijke vergadering in de Yacht Club, die ik in geen geval verzuimen mag.

Een Duitsch professor spreekt daar over de resultaten van de diepzee-onderzoekingen van vorst Albert van Monaco, die zooals je weet, een gròote autoriteit op dit gebied is.

Ik zou deze lezing, die mij veel belang inboezemt, niet gaarne verzuimen. Maar ik ken jou te goed, dan dat ik jou heb willen verzoeken, mij daarheen te begeleiden. Want je zoudt je zeker vervelen.”

„Je zult wel gelijk hebben, Edward”, zei Brand lachend. „Een bezoek aan het nachtelijke Londen, al is het alleen aan de bars en wijnsalons, of aan de speelhuizen en kroegen der misdadigers, interesseert mij veel meer, dan een droge, wetenschappelijke vergadering.

„Ga dus gerust alleen naar de Yachtclub en naar den Duitschen professor. Heb je mij misschien iets te belasten, dan ben ik met genoegen tot je beschikking.”

Lord Lister bedacht zich eenige oogenblikken.

Eindelijk zei hij:

„Ja, ik heb je iets op te dragen, Charly. De vraag is maar, of je lust hebt, het uit te voeren, omdat het niet bijzonder interessant is. Ik bedoel, interessant naar jouw zin, die slechts avontuurtjes en allerlei kleine gevaren, waarbij het hoofdzakelijk op lichaamskracht aankomt, wilt najagen.”

„En welk een opdracht is dat?” vroeg Brand, zonder buitengewoon nieuwsgierig te zijn.

Lord Lister was met zijn vriend een café binnengegaan, dat aan het andere eind van het Strand stond. Zij namen daar plaats en bestelden ieder een kop thee.

Eerst toen de thee voor hen stond en de kellner zich verwijderd had, beantwoordde Lord Lister de laatste tot hem gerichte vraag.

„Ik draag je dan op, dat je den namiddag en avond, ja misschien ook den nacht er voor gebruiken moet, om alles nauwkeurig uit te vorschen omtrent de levensgewoonten van Jeffreys.

„Ik kan je vooraf niet zeggen, op welke wijze je deze onderzoekingen moet verrichten. Dat moet je zelf beoordeelen.”

Charly Brand was met deze opdracht van zijn vriend en meester niet buitengewoon ingenomen. Hij wist waarlijk wel iets prettigers, dan bij huisbewaarders, portiers en dergelijke lieden te informeeren naar iemand, die te oordeelen naar alles wat Brand van hem gehoord had, niet waard was om met den voet weggeschopt te worden.

Maar het sprak toch ook vanzelf, dat hij zich dadelijk bereid verklaarde, om de opdracht van Lord Lister uit te voeren.

Met eenigszins gedempte stem trachtte Lord Lister zijn secretaris middelen aan de hand te doen, waardoor het dezen misschien gemakkelijker zou worden, zijn doel te bereiken.

Toen Charly Brand een uur later van Lord Lister scheidde, zei hij, terwijl hij hem de hand reikte:

„Door dat, Edward, wat je mij zoeven hebt uitgelegd, krijgt de geheele geschiedenis een geheel ander aanzien, en ik gevoel reeds

een bijzondere belangstelling voor dien Jeffreys."

"En stel je dan niet het minste belang in Miss Mabel Dennis?" vroeg Lord Lister lachend.

Brand verwijderde zich nu, zonder een woord verder te zeggen en verliet het café, waarin Lord Lister nog achterbleef om de couranten van het Vasteland te lezen.

De avond ging om en de nacht brak aan. Raffles was tegenwoordig geweest bij de vergadering van den Duitschen professor en zag bij zijn thuis komen, dat Brand nog niet was terug gekeerd. Dat geschiedde eerst midden in den nacht, zoodat Raffles dien nacht niets meer te hooren kreeg.

De volgenden ochtend, toen Raffles beneden kwam, om te ontbijten, was zijn ijverige vriend en secretaris reeds weder vertrokken en zoo ging het nog een paar dagen, maar eindelijk toch kwam Brand met de noodige inlichtingen aan dragen, welke Raffles in staat stelden, zijn gedragslijn nu met zekerheid te bepalen.

Het oogenblik van handelen was aangebroken.

Advocaat Jeffreys stond achter de gordijnen van zijn salon in de Manchesterstreet en keek naar de straat, waar juist de lantaarns werden opgestoken.

Het was duister in de kamer, zoodat men de voorovergebogen gestalte van den notaris niet herkennen kon.

"Drommels!" sprak hij bij zichzelf. "Ik wil er mijn hoofd wel onder verwedden, dat de kerel, die daar girids heen en weer loopt, iets tegen mij in het schild voert."

Jeffreys ging nog wat dichtër naar het venster toe, zette zijn lorgnet op en keek onophoudelijk naar den man, die zijn aandacht zoozeer getrokken had.

Hij dacht een oogenblik aan den gentleman met het roode haar, die hem eerige avonden te voren voor een particuliere zaak had willen spreken en die hem zoowel door zijn portier als zijn bureauchef nauwkeurig geschilderd was.

Hij vergeleek met dezen thans den man, die nog steeds onvermoeid, alsof hij op iemand wachtte, de straat op en neer liep.

Deze bleef telkens een oogenblik voor het huis No. 81 in de Manchesterstreet staan.

Jeffreys schudde het hoofd.

Met den geheimzinnigen bezoeker van den vorigen avond had de man geen overeenkomst.

Hij die daar de straat op en neer liep, was groot en slank, elegant gekleed en scheen alles te zijn behalve een agent eener levensverzekering of een ambtenaar.

Maar niettegenstaande dit bleef de advocaat toch argwaan koesteren.

"Reeds sedert twee dagen bemerk ik, dat iemand mij bespiedt", dacht hij.

"Of dit met de zaak-Dennis in verband staat, of dat de man een gewoon misdadiger is, die eerst mijn levensgewoonten wil leeren kennen, voordat hij in mijn afwezigheid mijn woning wil binnendringen, dat weet ik niet.

Maar ik zal in ieder geval probeeren om den vos in de val te lokken."

Met een ironisch lachje draaide hij al de electriche lichten in zijn huis op, zoodat de stralen door de vensterruiten op straat vielen en zonder twijfel ook opgemerkt moesten worden door den op en neergaanden man.

De advocaat liet de lichten ongeveer tien minuten branden, gedurende welken tijd hij allerlei bezigheden zocht in zijn woning en onder anderen uit de lade van zijn schrijfbureau een zesloops ongeladen revolver haalde, die hij tegen zijn gewoonte in van scherpe patronen voorzag.

Daarna stak hij haar in een van zijn zakken, overtuigde er zich van dat de tien minuten, gedurende welke hij het licht had willen laten branden, verstreken waren en draaide toen het licht weer uit, waardoor onmiddellijk een diepe duisternis in het huis ontstond.

Door nogmaals op straat te kijken, overtuigde hij er zich van, voordat hij zijn woning verliet, dat de verdachte persoon nog steeds op en neer wandelde.

Toen hij buiten kwam, bleef hij een oogenblik staan, opdat de spion tijd genoeg zou vinden om hem op te merken; daarna stak hij dwars de straat over naar den anderen kant, teneinde langs den wachtenden persoon de straat door te loopen.

Om den spion den indruk te geven, dat nu alles veilig was, nam hij den voorzichtigheidsmaatregel om den chauffeur van een voorbijgaande taxi aan te roepen.

Aan dien chauffeur gaf hij het adres op van een verafgelegen straat en sprak zoo luid, dat de wachtende persoon het duidelijk verstaan kon.

Daarna reed hij weg.

Het was een goede zet op het schaakbord, den vermeenden spion zodoende te laten vermoeden, dat hij nu veilig aan het werk kon gaan en toen hij, slechts eenige straten verwijderd, onder het voorwendsel iets vergeten

te hebben, de auto weer verliet, kwam er een zegevierend lachje op zijn gelaat, vooral toen hij den geheimzinnigen vreemdeling in de Manchesterstreet niet meer ontwaarde.

Hij bemerkte spoedig, dat uit het studeervertrek in zijn woning een zwakke lichtstraal viel, zoodat iemand er licht moest ontstoken hebben.

Deze persoon kon natuurlijk niemand anders zijn dan de wachtende gentleman van zoeven!

Zijn brandkast stond in het studeervertrek! „Staan de zaken zoo?” dacht Jeffreys, die

er zeer tevreden over was dat zijn vermoeden juist scheen te zijn.

Hij stak de straat over en ging het restaurant binnen, dat tegenover zijn huis stond; daar bestelde hij een glas whiskey-soda, dat hij, terwijl hij aan de tafel achter het venster zat, kalm leegdronk.

Om nu reeds naar zijn huis te gaan en den ongevraagd bezoeker te overvallen, zou zeker te vroeg zijn.

De man moest eerst aan zijn werk beginnen zijn en zich volkomen veilig achten. Dan zou de verrassing des te grooter zijn.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het Turksche tapijt.

Er was een lachje gekomen op het gelaat van Raffles, die zich zoo schitterend vermomd had, dat hij als twee druppelen water op advocaat Jeffreys geleek, toen hij het weggrollend rijtuig, waarin mr. Jeffreys zat, nakeek.

„Wel,” dacht hij en wierp een half opgerookte sigaret op straat, „de kerel is nogal toegevend, dat hij mij in dit ellendige weer niet al te lang laat wachten.”

Hij stapte naar het huis No. 81 in de Manchesterstreet, beklom de treden van de stoep en haalde een sleutel te voorschijn, waarmede hij de straatdeur in no time opende.

Zij, die zich daarover mochten verwonderen dienen te weten, dat Raffles op een zijner nachtelijke tochten door Londen niet verzuimd had een wasafdruk van het slot te maken, waarnaar hij toen een sleutel had gemaakt.

Indien het mogelijk was, deed hij dit altijd, daar het natuurlijk niet wenschelijk was op den openbaren weg met een looper te werken, iets dat licht de aandacht van een voorbijganger of een surveilleerend politie-agent had kunnen trekken.

Toen hij de deur open had, trad hij kalm binnen, veegde zijn voeten af op de mat, hetgeen zoo zijn gewoonte was, daar Raffles van

nature een zeer netten aard had en evenmin zijn eigen huis, als dat van een ander, als was die ander op dat oogenblik dan ook zijn vijand, onnoodig zou vuil maken.

Eenmaal binnen en de deur gesloten gevoelde hij zich volkomen op zijn gemak, alsof hij in zijn eigen huis was.

Hij bleef een oogenblik luisterend staan, om te hooren of er misschien ook iemand aanwezig was.

Daarna haalde hij een tweeden eigenaardigen sleutel voor den dag, drukte op den knop van zijn elektrische zaklantaarn en stak den sleutel in het sleutelgat.

Een krachtige ruk en hij stond in de keurig ingerichte vestibule.

Zonder gedruisch te veroorzaken, deed hij de deur weer op slot, voordat hij nogmaals door de woning ging, teneinde haar goed op te nemen.

Hij was verwonderd over de pracht van de zeven vertrekken, die de advocaat bewoonde.

De salon was geheel in rococo-stijl; in den eenen hoek daarvan stond een groote concertvleugel van zwart ebbenhout.

Toen Raffles het slaapvertrek van Jeffreys binnentrad, moest hij onwillekeurig lachen om de weelde die daar heerschte.

Het bespottelijkst vond hij een rose zijden ledikantbehangsel, waarvan de linker- en rechtervleugels, van Lyonsche zijde vervaardigd, door zwevende engelen gedragen werden.

Een précieuse uit het begin van de achttiende eeuw had het niet beter kunnen verlangen.

Het groote ledikant, dit zag Raffles dadelijk met kennersoogen, was echte Fransche stijl uit den tijd van Lodewijk XIV en was minstens duizend pond sterling waard.

Lord Lister ging nu naar het studeervertrek.

Een kostbaar donkerrood Turksch tapijt versierde den vloer en gaf aan het vertrek een zeer bijzonder voorkomen.

Tegen den eenen muur stond een groote boekenkast, waarin een massa boeken van wetenschappelijken aard opgesteld waren.

Het schrijfbureau nam de halve breedte van het vertrek in beslag, een groote ebbenhouten tafel en eenige prachtige schilderijen waren in het vertrek aanwezig, waarbij de brandkast, die in een hoek van het vertrek stond, met haar ijzeren beslag, eigenlijk niet goed paste.

Lord Lister had dit alles bekeken, toen plotseling de telefoon, die op het schrijfbureau stond, zich liet hooren.

Het gezicht van den „Grooten Onbekende" nam een peinzende uitdrukking aan. Hij begon te overleggen.

Hij aarzelde slechts een oogenblik, toen nam hij het toestel op.

„Hallo!" riep hij en gaf een heeschen klank aan zijn stem, waardoor zij onherkenbaar werd.

„Spreek ik met mr. Jeffreys?" vroeg een zachte stem, die kennelijk aan een vrouw behoorde.

„Yes mylady," antwoordde lord Lister.

„Bent u persoonlijk aanwezig, mr. Jeffreys?" werd er met zooveel ongeduld gevraagd, dat de Grooten Onbekende er vreemd van opkeek.

„Wel, mylady, ik ben eerst tien minuten geleden van mijn bureau gekomen."

„O zoo! Nu begrijp ik het!" klonk het antwoord. „Ik had eerst uw bureau opgebeld, maar kreeg daar geen aansluiting. Het kantoor was zeker reeds gesloten."

„Uw vermoeden is juist, mylady," gaf Raffles ten antwoord, „waarmede kan ik u dienen? En met wie spreek ik?"

„U spreekt met Mabel Dennis! Kan ik u dadelijk spreken, mijnheer de advocaat?" klonk het van den anderen kant van den draad.

„Wel, mylady, u treft het zeer goed, omdat ik juist hedenavond geen bezigheden heb en thuis blijf," antwoordde Raffles. „Ik weet weliswaar niet, waar u zich op het oogenblik bevindt, maar als het u niet te veel moeite is en u misschien in de nabijheid van mijn woning bent, dan zou het wellicht het beste zijn, indien u bij mij wildet komen. —

„Ik ben hier geheel alleen, zoodat u niet behoeft te vreezen door iemand beluisterd te worden."

„Goed, mr. Jeffreys, ik ben binnen vijf minuten bij u. Ik zal een taxi nemen."

Lord Lister legde nu den haak weer op het toestel, ging zitten en stak een sigaret op.

Terwijl hij bedaard zat te rooken, liet hij zijn gedachten gaan.

Het was toch eigenlijk een merkwaardig toeval, dat Mabel Dennis, met wier zaken hij zich sedert eenige dagen zoo ijverig bezighield, juist op dit oogenblik, nu hij zich in de woning van den advocaat bevond, hier opbelde.

Hij wist immers nog niet, hoe de zaak verder loopen zou. Hij vormde ook geen plan, maar vertrouwde, gelijk zoo dikwijls, ook nu weer op zijn goede genius, die hem wel op den rechten weg zou brengen.

Hij had zijn sigaret nog niet half opgerookt, toen er aan de deur gebeld werd.

Raffles stond op, ging naar de deur en opende die, om miss Mabel Dennis binnen te laten.

Het kwam hem bij deze gelegenheid prachtig van pas, dat hij zooveel op Algernon Jeffreys geleek. Zij hadden beiden een typisch Engelsch gezicht en even lange gestalte.

Slechts de manier waarop zij zich kapten was verschillend.

Want terwijl Lord Lister de scheiding in het midden droeg, had de advocaat die op de linkerzijde van het hoofd.

Raffles had er natuurlijk voor gezorgd, dat zijn scheiding nu ook terzijde zat.

Het spreekt van zelf, dat hij zich alle moeite gaf niet alleen in voorkomen, maar ook in stem en manieren zooveel mogelijk Jeffreys na te bootsen, iets dat hem des te beter gelukte, daar de kantoornlamp, naast de lessenaar, slechts een zeer mat licht afwierp, waardoor het iemand, die den advocaat slechts eenmaal gezien had, onmogelijk was, de beide personen van elkander te kunnen onderscheiden.

Daardoor was het dus verklaarbaar, dat Mabel Dennis den „Grooten Onbekende" voor Jeffreys hield, toen zij in het studeervertrek

kwam en met een lichten zucht, op aanwijzing van Lord Lister, op een stoel plaats nam.

Er ontstond eerst een oogenblik van stilte.

Lord Lister was weer voor het schrijfbureau gaan zitten en keek zwijgend naar het jonge meisje.

Hij was verrast bij het zien van haar edele gelaatstrekken.

Hij bemerkte dadelijk den lijdenstrek, die om haar fijnbesneden mond lag en die getuigde van slapelooze nachten en zware zorgen. Hij was zoo verdiept in zijn gedachten daarover, dat hij eenigszins verschrikt opkeek, toen de lady tot hem zei:

„Ik hoop, dat u mijn laat bezoek zult verontschuldigen, mijnheer de advocaat. Maar ik ben tot nu toe zonder eenig bericht van mijn bediende en van u.

„Als u den toestand in aanmerking neemt, waarin ik mij thans bevind, dan zal het u wel duidelijk zijn, dat ik er dringend naar verlang, iets naders over den stand van zaken te vernemen.

„En toch zou ik u niet op zulk een laat uur met mijn particuliere zaken lastig zijn gevallen, wanneer ik niet bij mij zelf gedacht had, dat juist bij deze zaak groote spoed noodzakelijk is.”

Zij keek hem aan met een blik, alsof van zijn antwoord de beslissing van haar toekomst afhing.

Lord Lister overlegde.

Uit de woorden van de lady meende hij bevestigd te mogen opmaken, dat zij reeds eenmaal bij Jeffreys geweest was en dat die haar zijn bijstand had beloofd.

Zijn bijstand — terwijl hij zelf de dief en misdadiger was!

Lord Lister begon te lachen.

Om tijd te winnen stond hij op, stak een sigaret op en liep in het vertrek op en neer, alsof hij over ieder woord nadacht.

Eindelijk ging hij weer naar het schrijfbureau en zei uitdrukkelijk, opdat het jonge meisje geen argwaan zou krijgen:

„Ik sta ook heden nog op hetzelfde standpunt, dat ik van het begin af aan heb ingenomen, miss Mabel.

„Ik ben van meening, dat de allergrootste spoed hier een hoofdvereischte is.

„Als ik mij niet vergis, dan heb ik reeds de mogelijkheid uitgesproken, dat men het u aangedane onrecht weer goed kon maken.”

Deze woorden sprak hij langzaam en voorzichtig uit.

Hij wilde het terrein verkennen en het meisje een bekentenis ontlokken, door middel

waarvan hij eindelijk gelegenheid zou vinden, om alles duidelijk te begrijpen.

In de oogen van Mabel Dennis kwam een levendige uitdrukking.

„Zeker, mijnheer de advocaat,” zeide zij, „u hebt van meerdere particuliere detectivekantoren gesproken, waarmede u, door uw beroep, in nadere relatie staat en wier hulp u wilde inroepen, om mij de 20,000 pond, die mijn bediende waarschijnlijk verduisterd heeft, terug te verschaffen.”

Nu wist Lord Lister genoeg.

Hij kreeg zijn kalmte terug en terwijl hij aandachtig naar zijn vingertoppen keek, antwoordde hij:

„U kunt wel denken, miss, dat ik in dien zin reeds stappen heb gedaan.

„Ik wil niet gaarne spreken, vóórdát de tijd daarvoor gekomen is, maar ik geloof, dat ik u nog heden den uitslag van mijn bemoeiingen zal kunnen mededeelen.”

Het gezicht van het jonge meisje begon te stralen van vreugde.

„O, mr. Jeffreys, als u dat gelukken zou, — dan zou ik u eeuwig dankbaar zijn!” stamelde zij.

Zij maakte een beweging, alsof zij naar hem wilde toesnellen, maar bleef plotseling als verlamd zitten.

Ook lord Lister, die juist weer was opgestaan, werd door een hevigen schrik bevangen.

Onwillekeurig had hij naar de deur gekeken en zag daar een op hem gerichte revolver, wier loop door het licht beschenen werd.

Achter de revolver keken hem met dreigenden blik twee oogen aan, die tot een gezicht behoorden, dat hij, terwijl hij nog op de straat heen en weer wandelde, had gezien.

Het was advocaat Jeffreys, die thans teruggekeerd was en wiens vuist het wapen omklemd hield.

Hij had geruimen tijd in het café tegenover zijn woning gezeten, maar toen hij vanuit zijn schuilhoek zag, dat er zelfs een dame door den binnendringer werd ingelaten, toen achtte hij het tijd om in te grijpen.

In het vertrek heerschte een pijnlijke stilte.

Lady Mabel Dennis kreeg onwillekeurig een gevoel, alsof een paar sterke vuisten haar de keel dichtsnoerden, zoodat zij moest stikken.

Zij wist niet wat zij nu denken moest, maar zij gevoelde instinctmatig, dat hier thans iets voorviel wat ook voor haar gevaarlijk kon zijn.

Lord Lister stond nog altijd roerloos als een standbeeld bij het schrijfbureau en keek naar de deur.

De beide mannen keken elkaar aan.

In beider gelaatstrekken lag een uitdrukking van vastberadenheid.

Om Raffles' lippen verscheen een glimlachje.

De advocaat zag dit. De koelbloedigheid, die daar in lag uitgedrukt, joeg hem het bloed fel door de aderen.

Hij boog eenigszins voorover en zijn oogen schoten vonken.

„Drommels! dan heb ik toch gelijk gehad!” mompelde hij.

Hij liep een paar schreden vooruit, zoodat hij juist op het einde van een kostbaar Turksch tapijt te staan kwam, waarvan de wonderbare schoonheid boven al de mooie meubels uitblonk.

Intusschen was de loop van de revolver voortdurend op den „Groote Onbekende” gericht.

„Ik ken je,” zei Jeffreys met een spottend lachje. „Sedert drie dagen heb je mijn spoor gevolgd. Je hebt mij onder het voorwendsel, dat het particuliere aangelegenheden gold, vervolgd, je hebt een jongmensch achter mij aan gestuurd, die er zich een geheelen nacht mede heeft beziggehouden, om mijn gewoonten, door omkoopning van andere lieden, ge- waar te worden.

„Zooals je ziet, weet ik alles. Mij ontbreekt alleen nog, je naam te weten.”

Lord Lister begon nog vroolijker te lachen, toen hij voor den advocaat een kleine buiging maakte en hem antwoordde:

„Mijn naam mag u niet langer onbekend blijven, mr. Jeffreys: Ik ben — Raffles!”

De notaris maakte een beweging, alsof hij een paar schreden terugwijken wilde.

Maar de zesloops revolver en het feit, dat de andere volkomen weerloos voor hem stond, gaven hem zijn kalmte terug.

„Raffles!” herhaalde hij. „Jij bent dus de Groote Onbekende, de schrik van Scotland Yard! En je bent mij in den weg getreden?”

Dat is een groote eer voor mij — Raffles, die zich voor mijn zaken en persoon interesseert!”

„Maar slechts in zoover, dat ik deze jonge dame” — en lord Lister wees hierbij op Mabel Dennis, die hem bij het noemen van den naam Raffles met groote oogen aankeek, „dat ik haar weer aan haar kleinoodiën helpen kan, die jij, schurk, den Japanner ontnomen hebt, zonder hem het verschuldigde bedrag te betalen.”

„Dat is een leugen!” schreeuwde de notaris en nam nu de rol aan van iemand, die zich verdedigen wilde, ofschoon hij op dit oog-

blik met zijn revolver de macht van den sterkste bezat.

Lord Lister keek hem met verachting aan en zei:

„Natuurlijk, je bent ook nog laf, evenals alle misdadigers. Maar je ontkennen baat je niet, want de Japanner bevindt zich nu in mijn huis en ik weet ook, dat ik uit die brandkast dáár, de kleinoodiën van miss Mabel Dennis te voorschijn zal halen, zoodra ik de kast geopend heb.”

Het gezicht van Jeffreys werd bleek van woede.

„Maar die zal je nooit openen,” riep hij, zonder te bedenken, dat hij zich daardoor verried. „Want binnen vijf minuten zul je er niet meer zijn, dan zal ik je met behulp van deze revolver, die ik hier in mijn hand heb, uit de rij der levenden weggevaagd hebben! Doe je gebed, als je ten mirste nog bidden kunt!”

Lord Lister haalde de schouders op.

Jeffreys keek eenige oogenblikken naar zijn slachtoffer en zei toen:

„Raffles! vergeet niet wat ik zoeven gezegd heb: — ik geef je vijf minuten tijd! Binnen deze vijf minuten moet je mij een verklaring geven, dat je wederrechtelijk in mijn woning gedrongen bent, dat je mij bedreigd hebt en ik daarom het recht heb, mij te verdedigen en je neer te schieten.

Als je deze verklaring hebt onderteekend en de vijf minuten nog niet verstreken zijn, dan mag je de rest van den tijd gebruiken om de een of andere particuliere zaak, die je nog op het hart hebt, schriftelijk te kennen te geven.”

Raffles begon weer te lachen, maar Jeffreys ging voort:

„Elke schriftelijke verklaring is volkomen geldig, omdat zij ten huize en in tegenwoordigheid van een notaris geschiedt.

„Ik wil zóoveel door de vingers zien, dat ik zelfs je laatsten wil met mijn naam zal onderteekenen.”

Hij zweeg en scheen op een antwoord van Raffles te wachten.

Maar deze bleef roerloos staan.

In zijn rok, wit overhemd, verlakte laarzen, en met een sigaret in de hand, — leunde hij tegen het schrijfbureau en keek dan eens weer naar het woedende gezicht van den advocaat of naar Mabel Dennis, die, als verstijfd van schrik over de vreeselijke scène, op haar stoel zat.

„Heb je gehoord, wat ik gezegd heb?” zei de advocaat tot den Grooten Onbekende.

Deze knikte toestemmend met het hoofd.

„Volkomen, mr. Jeffreys, ik begrijp alleen niet, wat u er aanleiding toe kan geven om mij neer te willen schieten,” zei hij.

Zijn stem was kalm, alsof hij in de club, of in een restaurant aan het Strand zat.

„Niet alleen, dat je mij bedreigt,” zei de advocaat, „maar je hebt mij zoeven zelf verklaard, Raffles te zijn. De gevreesde Raffles, op wien de politie van de heele wereld sinds twee jaar te vergeefs jacht gemaakt heeft, zonder hem te kunnen arresteeren!

„Welnu — dan zal ik hem vatten, ik zal de wereld verlossen van dezen schrik der menscheit. Daarom en omdat ik weet, dat je je niet vrijwillig overgeeft, zal ik je neerschieten en ik ben er zeker van, dat de geheele wereld, bij het vernemen van je dood, ruimer ademen zal.”

„Misschien slechts dat gedeelte der wereld, dat vol schurken en misdadigers zit,” antwoordde Raffles, „en tot die misdadigers behoor jij ook, mr. Jeffreys, je kunt met trots beweren, een der eersten onder hen te zijn.

„De heldendaad, die je jegens miss Dennis hebt uitgehaald, legt je karakter geheel bloot.

„Ik geloof dan ook zeker, dat de wereld meer reden had om te juichen, als niet ik, maar jij den laatsten adem zou uitblazen.”

De advocaat lachte. Het was de ruwe lach van een man, die zich heer en meester gevoelt tegenover zijn vijand.

„Laat ons dit gesprek eindigen,” zei hij kortaf, „en er niet over strijden, wie van ons beiden de grootste misdadiger is.

Mijn eergevoel strekt zich niet zóó ver uit om het tegen je op te nemen.”

De advocaat, die nog steeds de revolver in zijn rechterhand hield, haalde met zijn linkerhand het horloge uit zijn vestzak en keek daarop.

„Het is vijf minuten voor acht, mr. Raffles!” zei hij. „Als de wijzer op acht uur staat, dan behoort je niet meer tot de levenden. Denk daarom!

„Maak je dien korten tijd dus ten nutte en doe, wat ik je gelast heb.”

Miss Mabel Dennis wilde van haar stoel opstaan. Maar dadelijk werd de loop van de revolver op haar gericht, zoodat zij met een angstkreet op haar stoel terugviel.

„Wel, mr. Jeffreys, ik neem genoeg met uw voorwaarden en ben er u zelfs dankbaar voor, dat u mij tenminste nog een kort oogenblik toestaat,” zei Raffles nu.

„Welnu, spaar dan alle andere woorden. De tijd is te kostbaar,” zei Jeffreys onverschillig.

„Allright,” zei lord Lister en haalde uit een

zijn zakken een klein zilveren potlood te voorschijn.

„Zou je niet liever de verklaring, die ik van je verlang, met inkt schrijven?” vroeg Jeffreys.

„No sir,” antwoordde de Groote Onbekende. „Ik schrijf met inktpotlood, zoodat ge volkomen gerust kunt zijn.”

„Goed, maak dan maar dat je klaar komt!” snauwde Jeffreys.

Raffles trok een stoel naar zich toe, alsof hij daarop wilde gaan zitten.

Hij wierp daarbij een blik op zijn vijand, die nog steeds onbeweeglijk op het eind van het Turksche tapijt stond, dat Raffles zoo zeer bewonderd had.

Lord Lister trok zijn lippen te zamen, toen hij juist, terwijl hij wilde gaan zitten, zijn potlood liet vallen.

„Vervloekt!” mompelde hij, terwijl hij zich bukte om het weer op te rapen.

Maarop hetzelfde oogenblik trok hij het tapijt, waarop de advocaat stond, met een geweldigen ruk naar zich toe en trok Jeffreys zoodoende onderste boven.

Hij viel languit neer en de revolver ging af. Met een daverenden knal sloeg de kogel in het plafond, waarin geweldige barsten ontstonden, terwijl de kalk naar beneden viel.

Dit alles was het werk van één oogenblik geweest.

Mabel Dennis wilde om hulp roepen maar de stem begaf haar.

Want op hetzelfde oogenblik had Raffles zich op den advocaat geworpen, hem de revolver uit de hand gewrongen en het tapijt om hem heen gewonden, zoodanig, dat de gevangene niet in staat was één lid te verroeren.

Daarop ram hij een dun sterk koord, dat hij in den zak had, en bond dit er omheen. Om zijn vijand het schreeuwen te beletten, stopte hij hem zijn zakdoek als een prop in den mond.

Een oogenblik daarna stond Lister weer aan het schrijfbureau en stak een versche sigaret op.

Het duurde eenige minuten voordat Mabel Dennis in staat was om van haar stoel op te staan.

Met wijd opengesperde oogen keek zij van den een naar den ander, terwijl een geweldig snikken haar geheele lichaam deed trillen.

Daarna liep zij plotseling naar lord Lister, bij wien zij bescherming scheen te zoeken.

De „Groote Onbekende” wipte de asch van zijn sigaret en zei tot het jonge meisje:

„Wees onbezorgd, lief kind. Deze gentleman zal u geen kwaad meer doen.”

„O sir, het was zoo verschrikkelijk!” stamelde Mabel Dennis terwijl een stroom van tranen over haar wangen rolde.

Lord Lister zette het meisje op een stoel en ging daarna naar den op den grond liggenden advocaat, die hem blikken van wraak en haat toewierp.

Spreken kon hij niet, omdat de prop nog steeds vast tusschen zijn tanden zat.

„Welnu, mr. Jeffreys,” zei lord Lister, „als mijn horloge goed gaat en ik mij niet bedrieg, dan zijn de vijf minuten, die ge mij toegestaan hebt, reeds lang verlopen.

„En u, miss Dennis, ziet nu wel hoe weinig men op de woorden en beloften van dezen man vertrouwen kan.”

Jeffreys deed intusschen vergeefsche pogingen om zich los te maken.

Doch het hielp niets! Het touw, dat lord Lister om hem heen gebonden had, verijdelde al zijn pogingen.

De „Groote Onbekende”, nog steeds met een sigaret in den mond, ging naar de brandkast en bekeek die met een onderzoekenden blik.

Hij keek den advocaat aan en zei:

„Ik wil wedden, dat deze brandkast” — en hij schopte met zijn laars tegen de ijzeren deur — „de kleinoodiën bevat, die jij, gemeene schurk, de lady ontstolen hebt.”

Het gezicht van den notaris nam een zegevierende uitdrukking aan.

Raffles zag dit en begon te lachen.

„Ik weet wel, waarover ge u in stilte verheugt,” zei hij, „ge denkt dat ik er heden avond niet op ingericht ben om de brandkast te kunnen openen.

„Maar je vergist je.”

Hij keek Mabel Dennis aan, die intusschen haar tranen gedroogd had en nu aandachtig luisterde naar het gesprek der beide mannen.

Raffles keerde zich weder tot den heler van juweelen.

Hij haalde uit den zak van zijn pelsjas, die hij bij zijn binnenkomen in het studeervertrek op een stoel geworpen had, een zwart étui te voorschijn, opende het en haalde er een haak uit.

„Kijk eens, Jeffreys,” zei hij, „deze haak is de tooversleutel tot je verborgen schatten.

„Daarmede zal het gemakkelijk zijn je brandkast te openen.”

Toen ging hij weer naar de brandkast toe, boog zich een weinig voorover om in het sleutelgat te kunnen zien, bekeek de bewerking,

streek eenige keeren met de hand onderzoekend over de ijzeren platen en zei toen met een minachtend lachje, terwijl hij weer recht-op ging staan:

„Eerlijk gezegd, beste vriend, ge bevalt mij niet. Een man zooals gij moest toch eigenlijk — ik oordeel van mijn standpunt uit — een moderner brandkast bezitten.

„Ge hebt daar een „Arnhem” — hij keek weer naar de brandkast — „die volgens mijn schatting nog uit het jaar 1880 dateert.

„Gewone stalen platen, niet zeer veilig en niet eens een dubbel slot. Om zulk speelgoed te openen is eigenlijk beneden mijn waardigheid, want dat kan de leerling van een slotenmaker ook wel.

„Maar in het belang der juweelen van miss Mabel Dennis, moet ik voor dezen keer van mijn principe afwijken.

„Ik zal dus de aardigheid hebben om deze zoogenaamde brandkast te openen!”

Hij stak nu den haak in het sleutelgat en ging aan het werk.

„Kunt ge alles goed zien, Jeffreys?” vroeg hij. „Ik draai dezen kleinen haak eerst naar rechts, — ziet ge het? — Dan druk ik tegen den linkerkant en — uw brandkast is geopend!”

„Laat u door den fabrikant het geld maar teruggeven en beroep u maar op mij —”

Hij opende de deur, en maakte een diepe buiging, zooals de directeur van een schouwburg, voor den notaris, die hem angstig aankeek.

„Ik open nu deze tweede deur — ziet ge Jeffreys, — en je geheele rijkdom ligt voor mij.”

Mabel Dennis was, door belangstelling geprikkeld, onwillekeurig opgestaan.

Met wijdopengesperde oogen keek zij in de brandkast, alsof zij daaruit redding verwachtte uit haar hopeloozen toestand, en alsof deze ijzeren kast het raadsel zou oplossen, dat haar gedurende de laatste dagen zooveel zorg en kommer veroorzaakt had.

De notaris, die dit alles zonder zich te verroeren mede moest aanzien, knarste op de tanden als een faun. Hij deed nog altijd vergeefsche pogingen, om met zijn tong de prop in den mond los te kunnen stooten.

„Daar staan mijn juweelen!” riep plotseling Mabel Dennis en wees naar een hoek van de brandkast, waar zich een zwartgepolijst, langwerpige kistje bevond.

„Daar hebben wij al dadelijk het corpus delicti”, antwoordde Raffles lachend, tastte in

de brandkast en overhandigde het jonge meisje het kistje.

Zij opende het deksel en keek met een stralenden blik naar de kostbaarheden, die daar op het zijden foudraal nog precies zoo onaangeroerd lagen, alsof Mabel Dennis ze nimmer uit haar handen had gegeven.

Het Turksche tapijt ging nu plotseling omhoog.

Dat kwam doordat de advocaat een laatste wanhopige poging had aangewend, om zich te bevrijden, toen hij de steenen weer in de handen van zijn slachtoffer zag.

Doch het sterke touw spotten met zijn woe-de. Hij viel weer steunend op den grond neer en lag 'ru geheel stil, daar hij van zijn onmacht overtuigd was.

Het jonge meisje keek nog altijd met stralende blikken naar haar teruggekregen familiesieraad, totdat Raffles haar tot de werkelijkheid terugbracht, daar hij zachtjes zijn hand op haar schouder legde.

„U hebt in dit huis niets meer te doen. Kom, miss Mabel, ik zal u de trap afbrengen.“

Hij trok zijn pels aan, zette den hoogen hoed op en bracht het verheugde meisje de trappen af.

Op de straat voor het huis bleef hij staan en reikte haar de hand.

„Vaarwel, miss Dennis,“ zei hij. „En wanneer ik u een welgemeenden en goeden raad mag geven, is het de volgende:

„Behoud uw juweelen, en verkoop ze niet. Wacht er minstens nog eenige dagen mee. Wie weet, of er voor u in dezen korten tijd niet de een of andere uitweg te vinden is.

„In ieder geval beloof ik u, dat u nog van mij zult hooren.“

Het jonge meisje greep met beide handen zijn rechterhand en drukte die hartelijk, terwijl de tranen haar in de oogen stonden.

„O, mr. Raffles!“ fluisterde zij ontroerd, „wat hebben de couranten en de menschen veel slechte dingen van u verteld!

„Ik weet niet, of u alles op uw kerfstok hebt, wat men van u beweert.

„Ik weet alleen, dat u zeer, zeer goed voor mij geweest bent, en dat ik u mijn gansche leven daarvoor dankbaar zal zijn.“

Een verlegen lachje vloog over haar gelaat en haar bleeke wangen werden purperrood. „Ik verzoek u, dat nooit te vergeten. Misschien doet zich nog eenmaal de gelegenheid voor, dat u zich de dankbaarheid van een jong meisje nog zult herinneren, en ik mij nog eens kan revancheeren.

„Ik bezweer u bij alles, wat mij heilig is, dat ik u met mijn laatste krachten zou helpen.“

Lord Lister keek haar lachend in het door opwindin^g blozende gelaat.

„Vaarwel, miss,“ zei hij nogmaals. „Misschien kom ik inderdaad eenmaal in de gelegenheid, u nog eens van dienst te kunnen zijn. En al het slechte, dat de menschen en couranten over mij schrijven“ — hij schudde langzaam het hoofd, en een zenuwachtige trek gleed over zijn welbesneden gelaat — „misschien, miss Mabel, vervolgen zij mij met hun haat omdat ik zoo ben, als u mij heden hebt leeren kennen.“

Hij riep een voorbijrijdende taxi aan, hielp het jonge meisje bij het instappen, deelde den chauffeur haar adres mede, dat hij van den Japanschen boy ontvangen had en keek het wegrollende rijtuig na, totdat het den hoek om was.

„Mabel Dennis,“ zei hij tot zich zelf, toen hij weer naar het huis en de trap opging.

Toen hij door de gangdeur binnen kwam en die achter zich dichtsloot, hoorde hij eenig geluid.

Hij bleef eenige oogenblikken staan luisteren.

Daarna nam hij zijn revolver uit den zak, haalde den haan over en zag, toen hij in het studeervertrek van den notaris kwam, dat hij tegenover den heer des huizes stond, aan wien het intusschen gelukt was, het touw van het tapijt los te krijgen en de prop uit zijn mond te verwijderen.

Jeffreys stond naast de brandkast, alsof hij die met zijn lichaam wilde verdedigen tegen verdere aanvallen.

Hij zag bleek, zijn kleeren waren bemorst, zijn boord verscheurd, zijn haar in wanorde.

Met door bloed belooopen oogen stond hij daar en keek lord Lister aan, die juist weer, met de geladen revolver in de hand, het vertrek binnentrad.

„Ik moest nog eens terugkomen, Jeffreys, omdat ik eenige dingen vergeten heb,“ zei de Groote Onbekende lachend.

Daarop keek hij den advocaat met scherpen blik aan en zei:

„Dief, misdadiger, wij ontmoeten elkander nu nog eens, precies zooals voor een half uur, maar onze rollen zijn verwisseld.“

Hij trok de deur achter zich dicht en schoof er den grendel op.

Daarop wees hij naar een naast den schoorsteen staanden stoel.

„Ga daar zitten!“ beval hij.

De ander deed aarzelend, wat hem gelast werd.

Maar nu begon ook hij weer te spreken en een vloed van scheldwoorden overstelpte Raffles, die ze lachend aanhoorde.

Eindelijk viel hij den notaris in de rede en zei:

„Ge behoeft verder geen moeite te doen, mr. Jeffreys, om naar mij te informeeren, want ik ken geheel en al de ideeën, die gij over mijn persoon hebt.

„Laat ons nu ons gesprek liever staken en onze zaken afdoen. Mijn tijd is te kostbaar. Ge ziet, dat ik in rok gekleed ben en naar de club moet.

„Ge moogt niet verlangen, dat ik ter wille van uw onsympathieke zaken, den avond laat verloren gaan.”

Hij ging weer naar de brandkast en nam daaruit een vrij dik pakket.

Hij opende dit en bekeek nauwkeurig de op elkander liggende banknoten van duizend pond, voordat hij het pakje in zijn binnenzak stak.

„Ge zult er wel dankbaar voor zijn, mr. Jeffreys, dat ik mij met uw financieele verplichtingen niet verder bemoei en dat ik mij zelf betaald heb,” ging hij voort.

„Ik schat de waarde van mijn tijdverlies op ongeveer 30,000 pond sterling en toevallig bevat dit pakje dit bedrag.

„Ge zult, evenals ik, over dit toeval wel verheugd zijn, omdat het de afwikkeling onzer zaken gemakkelijk maakt.”

De notaris beefde aan al zijn leden. Zijn oogen schoten vuur, toen hij zag, dat Raffles de banknoten in zijn zak stak. Maar de revolver van lord Lister hield hem in bedwang.

De „Groote Onbekende”, die dit alles bemerkte had, keerde zich weer naar de brandkast toen en nam daaruit een portefeuille, die naast het pakket met de banknoten gelegen had.

Hij ging daarmede op een stoel zitten, sloeg de beenen over elkaar, legde de geladen revolver naast zich, doorbladerde de portefeuille en knikte toen verscheidene keeren met zijn hoofd.

„Weet ge wel, Jeffreys, dat je toch eigenlijk een allergemeenste schurk bent”, zei hij na een kleine pauze, gedurende welke hij ijverig de portefeuille doorzocht had; „je bent de slechtste fielt en bloedzuiger dien men zich maar denken kan.

„Hier, bijvoorbeeld”, — hij nam een stuk papier en las de daarop staande woorden, — „hier heb ik het bewijs, dat je een weduwe,

die ik zeer goed ken, onder bedriegelijke voorspiegelingen, haar halve vermogen hebt afgeperst.

„De vrouw heeft mij eens schreiend de zaak verteld, maar weigerde mij den naam van den misdadiger te noemen, die haar zoo schandelijk bedrogen had.

„Die kerel ben jij!

„Maar het is niet alleen deze weduwe; ik vind hier nog meer schuldbekentenissen, die jij zonder twijfel op dezelfde wijze gekregen hebt”.

„Wat gaat jou dat aan?” riep Jeffreys woedend. „Loop naar den duivel!”

Lord Lister schudde ernstig het hoofd.

„Je vergist je, waarde vriend”, zei hij thans op welwillenden toon.

„Het is mijn gewoonte om lieden zooals gij, die onder het masker van een fatsoenlijk man en van een nette positie, de gemeenste misdadigers zijn, op de vingers te tikken en te trachten hen de op bedriegelijke wijze verkregen goederen weer afhandig te maken.

„En daar er meer dan genoeg zulke lieden zijn, is het wel verklaarbaar, dat die allen mij naar den duivel wenschen.

„Het was mij vooral aangenaam te kunnen constateeren, dat jij, bedrieger, tot een klasse behoort, die onder een smetteloos front een slechte borst verbergen.”

„Ik zal je laten arresteeren!” riep Jeffreys.

Raffles lachte hem in zijn gezicht uit.

„Ge zoudt mij zeker wel willen laten arresteeren en de premie binnenhalen, die op mijn arrestatie gezet is!

„Maar, waarde vriend, dat zouden velen gaarne willen, — geloof me!

„En als de lord-mayor het in zijn macht had, dan zou hij uit de lieden, die zich voor mij interesseeren, een lijfgarde kiezen en hoofd-inspecteur Baxter het commando opdragen.”

Daarna fronste hij de wenkbrauwen en zei op veranderden toon:

„Laat ons dit gesprek eindigen!

„Ik weet iets belangrijkers, dan mijn tijd door te brengen met zulk een vervelend onderwerp.”

Hij wees met de punt van zijn laars naar den haard, waarnaast de notaris nog steeds op zijn stoel zat.

„Blaas het vuur eens aan, Jeffreys!” beval hij.

„Het vuur is bijna uit, en het moet aangewakkerd worden, omdat ik eenige papieren verbranden wil.”

De advocaat keek hem aan met een gelaats-

uitdrukking, alsof hij hem voor krankzinnig hield.

„Ik voel geen lust, om mij met dergelijke zaken verder te bemoeien. Maar voor iemand als gij, is dat een passend werkje,” ging Raffles voort.

De advocaat was door den dreigenden toon en de koelbloedige vastberadenheid van zijn vijand zóó onder den indruk, dat hij blindelings deed, wat deze van hem verlangde.

Hij knielde voor den schoorsteen neer, blies de wangen als een Kerstmisengel op, om daarmee het vuur aan te blazen en hield ook niet op, toen de vonken hem in het gezicht vlogen, en hij aan voorhoofd en wangen verscheiden keeren een vreeselijke brandende pijn gevoelde.

En Raffles riep van tijd tot tijd van uit zijn stoel: „Hallo, vooruit, niet ophouden! Beter hard geblazen, dan de mond verbrand!”

Eindelijk begon het vuur weer op te flikkeren.

Jeffreys stond op en keek zijn beul aan.

Deze had intusschen den inhoud der portefeuille doorgebladerd, aantekeningen gemaakt en een heelen hoop papieren naast zich gelegd. „Kom eens hier!” zei hij.

Jeffreys deed, wat hem bevolen werd.

Raffles gaf hem het pak papieren, dat hij uitgezocht had en beval kortweg:

„Werp dat in het vuur! Het zijn alle schuldbekentenissen, die je je ongelukkige slachtoffers hebt afgeperst.

„Het is hoog tijd, dat deze rommel door de vlammen verteerd wordt.”

De notaris, die de papieren in zijn hand had, maakte een beweging, alsof hij ze lord Lister in het gezicht wilde werpen.

Maar twee doordringende grijze oogen waren onophoudelijk op hem gevestigd en daardoor was hij als gehypnotiseerd.

Het was de wilskracht van zijn oogen, die den notaris als het ware verlamd had; het was de kracht van het persoonlijk magnetisme, die lord Lister bezat en die hem reeds zoo dikwijls uit wanhopige toestanden gered had.

Thans overwon zij zelfs de hebzucht van Jeffreys, ontnam hem alle wilskracht en dwong hem, de bevelen van Raffles onvoorwaardelijk uit te voeren.

In zijn oogen kwam een ontzettende uitdrukking, een koortsachtige angst.

Het hoofd op de borst gezonken, ging hij met knikkende knieën en neerhangende armen naar den haard en wierp het pak met de schuldbekentenissen in de vlammen, die het binnen weinige minuten tot asch verteerden.

Jeffreys stond als versuft naar de vlammen te kijken, die, nadat zij hun buit verteerd hadden, weer uitdoofden.

Dat waren 130,000 pond sterling! — Jeffreys wist niet, of hij deze woorden alleen gedacht, of ze werkelijk uitgesproken had.

Zijn vijand zat bewegeloos op zijn stoel en diens oogen bleven nog steeds op hem gevestigd.

Er liep een rilling door zijn leden, toen hij weer langzaam naar zijn doodsvijand keek.

Deze was intusschen opgestaan en had kalm, alsof er niets gebeurd was, een sigaret opgestoken.

De stem, die de advocaat nu te hooren kreeg, klonk zóó bedaard, alsof er niets bijzonders was voorgevallen.

„Ik geloof, Jeffreys, dat ik je een groote weldaad bewezen heb.

„Ik heb de namen, die op de verbrande schuldbekentenissen stonden, allen genoteerd en zal den menschen heden nog bericht zenden, dat zij tegenover jou geen verplichtingen meer hebben.”

Daarna ging lord Lister naar de brandkast en sloeg de deur daarvan weer dicht.

„Zoo”, zei hij op beslist toon, „mijn taak is hier afgelopen.

„Het wordt ook hoog tijd, om naar de club te gaan.

„Ik had het voor onmogelijk gehouden, dat een man als jij, mij met zulke vuile zaken zoo veel tijd ontroofen zou.”

Hij zette zijn cylinder weer op.

Terwijl hij zijn handschoenen uit den zak haalde, vestigde zich zijn blik plotseling op het Turksche tapijt, dat nog steeds in den hoek lag.

„Hoor eens, Jeffreys, er valt mij nog iets in,” zei Raffles. „Ik moet toch eigenlijk aan iemand, waarmede ik mij drie dagen lang heb beziggehouden, een herinnering behouden.

„Dit tapijt is bijzonder mooi. Ik moet je mijn compliment maken over je smaak. Ik heb reeds lang gewenscht, zulk een tapijt te bezitten.

„Om kort te gaan — ik zal het meenemen. Het past uitstekend in mijn studeervertrek!”

Hij keek eenige oogenblikken naar den grond, terwijl de advocaat hem aankeek.

Raffles zei daarna:

„Mijn auto staat beneden te wachten. Ik heb mijn chauffeur getelefoneerd. Laten wij ons gesprek dus eindigen, ik wil dit vriendelijke vertrek verlaten.

„Neem het tapijt op en breng het naar mijn auto.”

Hij legde Jeffreys de hand op den schouder, keek hem daarbij aan en zei:

„Ik ontraad je, iets er van ruchtbaar te maken, van hetgeen je wedervaren is. Je zoudt aan het kortste eind trekken.

„Maar ik geloof, dat je mij genoeg kent, om te weten, dat ik geen ijdele zwetser ben.

„Als je ook slechts één keer den mond opendoet, zoo lang als ik nog bij je ben, dan zorg ik er voor, dat je binnen een uur in het hoofdbureau van politie te Scotland Yard bent. Mijn aanklacht zou dan onmiddellijk in handen van hoofd-inspecteur Baxter gesteld worden, die reeds meermalen aan mij de arrestatie te danken heeft van schurken, zooals jij er een bent.

„Ik geloof, dat inspecteur Baxter zich in het bijzonder interesseeren zou voor de lichtschuwe zaken van advocaat-notaris mr. Jeffreys!

„De bevolking van Londen, die bijna nooit weet, wat zij met haar tijd moet beginnen, zou in jouw arrestatie zooveel stof tot gesprekken vinden, als zij niet beter verlangen kan.

„Ik denk dus, Jeffreys, dat je verstandig genoeg zult zijn, mij niet tegen te werken.

„Dus vooruit! Neem het tapijt op en leg het naast den chauffeur.

„En, Jeffreys”, hij nam zijn hand van den schouder van den advocaat, „nog eens — ik waarschuw je!”

De beide mannen keken elkander nog eenmaal aan — verscheidene seconden — hun blikken schoten vonken.

Daarna was de wilskracht van den notaris gebroken.

Hij nam zwijgend, zonder één woord te antwoorden, het tapijt op, liep als iemand die in droomtoestand verkeert, de trappen af en legde het kostbare Turksche tapijt naast Henderson in de groote, donker groen gelakte auto van lord Lister, die deze reeds des namiddags, toen hij zijn woning verliet, op dit uur besteld had.

En toen de automobiel reeds lang de Manchesterstreet verlaten had, stond advocaat en notaris Jeffreys nog altijd voor de deur van zijn huis, en keek met onnatuurlijk wijd opengesperde oogen de groene streep na, die men in de verte in een waanzinnig snel tempo over het asphalt hoorde wegsuizen.

Den volgenden ochtend zat lord Lister met zijn vriend Charly Brand aan het ontbijt.

De oude kamerdienaar Gaston, deed stilletjes zijn werk en ging zwijgend heen, nadat hij het spirituslampje opgestoken had.

Lord Lister keek peinzend naar de vlam-

mende houtblokken in den haard en begon daarna, omdat hij wist, dat zijn vriend met ongeduld wachtte op hetgeen er den vorigen avond gebeurd was, zijn ontmoetingen te verhalen, die hij had doorleefd bij den advocaat Jeffreys en zijn gesprekken met miss Mabel Dennis.

Charly Brand luisterde aandachtig.

De oogenblikken, waarop lord Lister zijn vriend alles nauwkeurig mededeelde, behoorden steeds tot de aangenaamste van zijn leven.

„En, Edward”, zei Brand, toen Raffles eindelijk zweeg, „kun je het dan niet verhinderen, dat miss Dennis haar familiejuweelen verkoopt, waarvan ze oogenschijnlijk slecht kan scheiden?”

In plaats van eenig antwoord te geven, drukte lord Lister op den knop van een elektrische tafelbel en gaf den binnentredenden Gaston bevel om den Japanner naar binnen te zenden.

Eenige oogenblikken later stond Fu-Schimo voor hem.

Raffles wierp een onderzoekenden blik op den jongen man, schonk zich langzaam een kop thee in en zei toen tot deze:

„Fu-Schimo, je kunt naar je meesteres terugkeeren”.

De Japanner schrok. Onwillekeurig kwam hij een voetstap nader en, terwijl hij zijn groote, donkere oogen met een smeekende uitdrukking op zijn nieuwen meester richtte, zei hij:

„Sir, ik verzoek u, om bij u te mogen blijven. Ik zou niet gaarne weer weg willen.”

„Maar miss Dennis heeft je meer noodig dan ik, Fu-Schimo,” antwoordde Lord Lister lachend.

De Japanner schudde het hoofd.

„No, Sir, de lady heeft mij gezegd, dat zij naar Egypte wilde,” zei hij. „En wat zal ik in Egypte doen, sir? Ik zou gaarne bij uw lordschap in Londen blijven en wil mij er op toelleggen om alles te leeren, wat voor uw huishouding noodig is”.

„Laat hem hier blijven, Edward”, zei Brand, die reeds lang gezien had, dat de Japanner een jongen was, die hij voor zijn persoonlijke dienst geschikt achtte.

Lord Lister was oprecht genoeg om te bekennen, dat hij den Aziaat niet gaarne wilde missen.

Hij was er van overtuigd, dat er eens een tijd zou komen, waarin de nieuwe huisgenoot van grooten dienst kon zijn.

Na kort overleg zei hij:

„Goed, Fu-Schimo, je kunt hier blijven. Je

moet echter nog eens naar je lady gaan, en de opdracht volbrengen, die zij je destijds gegeven heeft."

De jonge bediende keek zijn meester verwonderd aan.

"Welke opdracht is dat?" vroeg hij.

"De 20,000 pond sterling, die je onlangs van advocaat Jeffreys zoudt halen," antwoordde Raffles en greep in zijn rokzak, waaruit hij een pakket te voorschijn haalde.

"Ik heb dit geld gisteren persoonlijk van den advocaat gehaald. Hier is het, breng het naar de lady en zeg haar, dat er in het pakket ook nog een brief van mij ligt.

"Breng alles mee wat je daar nog hebt en kom dan terug."

De Japanner nam het pakket en stak het in zijn borstzak, daarbij keek hij zijn meester nog steeds aan, alsof hij aan de woorden twijfelde, die hij zooeven gehoord had.

"Ga nu heen!" riep lord Lister. "Haast je, want ik heb je misschien nog nodig."

Hij had nog niet uitgesproken, toen de bediende reeds vertrokken was.

Eenige oogenblikken later hoorden de beide vrienden, dat de deur der villa werd dichtgetrokken en dat hij vlug de straat op stapte.

Terwijl Brand lord Lister weer aankeek, vroeg hij:

"Geloof je waarlijk, Edward, dat de lady de

20,000 pond sterling zoo maar van je zal aannemen?"

"Zonder twijfel," antwoordde lord Lister, en voor zijn blikken dook de scène weer op, die er was voorgevallen toen hij op straat afscheid nam van het jonge meisje.

Hij herinnerde zich ook de uitdrukking van haar oogen, waarmede zij hem bij het afscheid nemen had aangezien en hij was in den loop van zijn leven vrouwenkenner genoeg geworden, om te weten, dat deze oogen iets tot hem spraken, wat de jonge mond verzwegen.

Het was een kort stilzwijgen tusschen hen beiden, terwijl lord Lister nog eens de smalle, kleine handen meende te zien, die hem wilden danken.

"Nonsens!" zei hij gedachteloos en legde zijn hoofd achterover, als wilde hij een herinnering ontwijken, die hem ongewenscht voorkwam.

En toen Brand hem vroeg:

"Wat is nonsens, Edward?" — antwoordde lord Lister lachend:

"Nonsens, Charly, is dat hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard dit keer niets verneemt van de jongste zaak, die zijn veelbemind vriend John Raffles uitgehaald heeft.

"Me dunkt, ik moest hem schriftelijk op de hoogte brengen!"

De volgende aflevering (No. 598) bevat:

De Stad van den Eeuwigen Nacht.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885